

κήν Πανσέληνον, Χαράν τῶν Γονέων καὶ Ἰλίου Μέλαθρον— ἡ Μεροβόλος Χαραυγή μετὰ τὸν Διάβολον Ἐσπερινόν, Λάμπρα τῶν Ἀστέρων, Ἀμμοσαγή Χρωστήρα, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Κουκουναροβρεμῆνον— ὁ Μαδύρος Ἀετός μετὰ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐξομῶν Διμιλλῶν Χωρ, Μι-Πν-Πη, Βασιλέα τῶν Ρόδων καὶ Κῶν-Μέντιον— ὁ Ζδ-Ζδ μετὰ τὸν Κρόταλον, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἀδραν τοῦ Πηλίου, Βρόχωνα καὶ Μεμελίαν— ὁ Μεμελίαν μετὰ τὴν Μέλιον τοῦ Τηγετοῦ, Ψυχολόγον, Κόκκινον Κρίνον, Κυπριακὸν Ἀστέρα καὶ Λιγυπτικὴν Μοῦμιαν— ἡ Ἰδιότροπος Νεῦνις μετὰ τὴν Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ, Λάτρη τῆς Δημητροῦ καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς— τὸ Ἐνδοξον Μεσολόγγιον μετὰ τὴν Ἀδρὰ τοῦ Πατρασσῶν, Στριγγῶν καὶ Τριουλιάντζουλον— ὁ Ἰππόστης τοῦ Μεσαίωνος μετὰ τὸν Ἑλληνα Ἀθλητὴν, Δελαμιόλ, Ἀγωνιστὰν Ψυχὴν, Χαίδυμένην Βασιλοπούλαν καὶ Γηραιὸν Νεῦλον— ὁ Ἀόφος τοῦ Γάνου μετὰ τὴν Λάτρηδα τοῦ Ὀραίου, Ἀριελ, Ποθητὴν Ἀνάμνησιν, Ἀγεμῶνην τοῦ Βουνοῦ καὶ Κρόνον Δέκατον— ἡ Μεσημβριτὴ Ἀκτὴ μετὰ τὸ Ἰδεῶδες Κουκλάκι, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα, Ἀεροναυτοπούλαν καὶ Ἀρυσὴν Ἀρθοδούμην— ὁ Φιάκας μετὰ τὸν Μεγιστέα καὶ Ἰππόστην τοῦ Μεσαίωνος.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Λάτρη τῆς Δημητροῦ (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπάζωμα διὰ τὴν Κρήτην πληρόνουν ταχυδρομικὰ ἐξωτερικοῦ ἐπομένως καὶ ἡ συνδρομὴ εἶνε ἐξωτερικὴ) Ψυχοπολιτὴν (ἔστειλα σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) Ἐπος Πτερόεν, Μπαρμπά-Λιναρδον (ἀπὸ τῶρα δὲν εἴμπορὸν νὰ σοὺ εἰπῶ τίποτε περιμένε τ' Ἀποτελέσματα.) Πανταγοῦ Παρόντα (ἐλήφθησαν εὐχαριστῶ διὰ τὰς κλιὰς διαθέσεις, καὶ νὰ μοὺ γράψης συχνότερα.) Ὁσάδα τῆς Χίου (καλὴν ἐντάμωσιν λοιπὸν!) Ἀθηνῶν Ι. Οἰκονομίδου, Ἀφρίλον Κίμα, Κίμητα Ζιλ δὲ Μιρμίδν (ὁ Ἀνακίας σὲ χαίρει καὶ σοὺ ἀπαντᾷ νὰ μὴν ἀνηυχῆς...) Ἰππόστην τοῦ Πηλίου ([E] διὰ τὴν ὥραϊν ἐπιστολὴν μετὰ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ πρώτου φυλλαδίου.) Σωσὸ Γ. Κρέμον (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου.) Κρόταλον ([EE] διὰ τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν.) Ἀδρείαν Σουλζιώτισσαν, Μαγταρινοφάγον, Ζδ-Ζδ (εἶδες πόσῳ σου ἐνεκρίθη δύο φορές τὸ ψευδώνυμόν σου; τοῦτ' συνίθη διότι μοῦ τὸ ἔγραψες δύο φορές; σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας.) Κ. Ι. Δάσκαριν (τὰ ἔστειλα.) Πρίγκιπα τῆς Ἑπταλόφου ([E] διὰ τὸ ἐξυπνον ποιημάτιν δὲν ἔλαβα ἐπιστολὴν τοῦ φίλου Δ.Κ. καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδε τὸ ψευδώνυμόν του.) Ἀδραν τοῦ Πηλίου, Νηγεμίαν, Ἰππόστην τοῦ Μεσαίωνος ([EE] διὰ τὴν ὥραϊν καὶ πατριωτικωτάτην ἐπιστολὴν δὲν ἔλαβες, λοιπὸν τὴν ἀπιδείκνιν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν σου;) Βασιλέα τῶν Μαδύρων ([E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν ἃ, δὲν δὲ μ' ἐξάλειξες κοβόλου ἂν ἔγραφες καὶ περισσότερα.) Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα (εὐχαριστῶ πολὺ.) Νανσι-κῶν ([EE] καὶ ἡ προηγουμένη ἐπίσης ὥραϊα ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη καὶ βεβαίως θὰ εἶδες τὴν ἀπάντησιν.) Ἀνέλιπτον Χαράν (ἔλαβα εὐχαριστῶ πολὺ.) Ἐργατικὸν Μύρισμα (ἔστειλα.) Αἰγυπτιακὴν Μοῦμιαν, (εὐχαριστῶ.) Ἐσπερίαν Ἀδραν (πέρασαν οἱ χιονιστρες; περιμένω δὲ μοὺ γράφει.) Ἀρυσὴν Μαυρογαίαν (ἔγινες καλά;) Ἀθῶν Καρδίαν (κατενοουσιωμένη μετὰ τὸν πρώτον φυλλάδιον— τί ζωηρὰ, τί θερμὰ πού τα γράφεις!) Ροδόστην Ροδοπούλου (πέρυσιν εἶχες τὸν ἀριμὸν 1201 καὶ ἐκέρδισες τὸν δῶν τῶνον, τὸν ὁποῖον σοὺ ἔστειλα ταχυδρομικῶς πῶς, δὲν τὸν ἔλαβες;) Δίχρωμον Φοδῖαν ([EE] διὰ τὴν ὥραϊα ἐπιστολὴν καὶ διὰ τὰ ποιημάτια εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Ναβουχοδονόσορα (ἡ ἐνδυμασία τοῦ Πάπα εἶνε νομίζω λευκὴ.) Κάπο γε? Ὁπερα, Ταπεινὸ Γιοσεμὶ ([E] διὰ τὴν πε-

ριγραφὴν τῆς ἑορτῆς νὰ ξαναστειλῆς τὰς λύσεις εἰς Λυσίαρον.) Ἀδραν Κίτσορον, (Βραβεῖον ἔστειλα.) Διχηγόρον τῆς Νεολαίας (λαμπρὰ ἡ ἰδέα ἀλλ' ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὰ χρηματικὰ Δαχεῖα.) Ἀθηνῶν Ἱεροσημῆτος (εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρωτοχρονιάτικὴν κάρταν δὲν τὴν ἀνέφερα μετὰ τὰς ἄλλας, διότι καθυστερήσει.) Ἐνδοξον Μεσολόγγιον (εὐχαριστῶ πολὺ.) Λάλορ Τεττιγα κτλ. κτλ.

Εἰς ὕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰανουαρίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Μαρτίου
 Ὁ γάμος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πηλείται ἐν τῷ Ἰανουαρίῳ μὲν εἰς φεβρουάριον, ὡς ἐκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

47. Αεξίγριφος
 Γράμμα τὸ πρῶτον στὸ δευτέρῳ μου ὄξινανωρῆσαι ἀντωνυμίαν. Καὶ θὰ συλλάβης τὸ σύνολόν μου —Βεβαίως ὅμως ἀπ' τὸν λαϊκὸν μου, — Ὑγρὸ ἂν λάβῃς τινὸς τὴν χεῖρα.

48. Συλλαβόγριφος
 Ἐνοῦται χώρας κάτοικος με γράμμα καὶ ποτάμι, Κι' ἀρχαίαν μεγαλόπολιν.

49. Τονόγριφος
 Τὸν τόνον ἐνὸς πάθους. Κινῶ πρὸς τὰ ἐπάνω, Καὶ χωρὶς κόπον ἄλλον Ἐνα φυτὸν σοῦ κἄνω.

50. Αἰνίγμα
 Καθ' ἔλην, φίλε, τὴν ζωὴν μου, Πίνω νεράκι ἀλμυρὸ, Ἀφρὸ δὲ χάσω τὴν ζωὴν μου, Μόνον γλυκὸ πίνω νερὸ.

51. Πυραμῆς
 + Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέσον μετα-
 + * * * * * = Ἐπίρρημα. [φορὰς.
 * * * * * = Πόλις τῆς Αὐστρίας.
 * * * * * = Ἐπίθε τον.
 * * * * * = Φιλόσοφος.

52. Λογοπαίγνιον
 Ποία πόλις ἔχει τοὺς περισσότερους καλογήρους; Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἑλλήνος Ἀθλήτων

53. Μαγεικὸν Γράμμα με φρῶσιν
 Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζου ἄλλας τῶσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν φράσιν:

54. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτέρου τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζου ποταμὸν τῆς Ἑσθονίας.

55. Ἑλλητισοῦμφωνον
 ε - ιη - ο - ο - ο - α - α - ο - α

56. Γρίφος
 Βουλεύου, βουλεύου, καὶ, καὶ, καὶ, ὦ, τί ὦν, L, Θ, τὸν Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἀόντος τῆς Χαίρωνίας

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 47.

591. Μάστιξ (μά, Στύξ). — 592. Φιλόρα-λύρα. — 593. Ἄστρος-Ταρσός. — 594. Κρέων-Κρέουσα. — 595. Κ ΔΙ Σ Λ Ε - Α Ε - Α Ι - Ν Α Κ Α Ν - Ν Α - Β Ι Σ

596. ΠΕ-ΑΕ-ΚΑΝ
 Δ Ι Σ Λ Ε - Α Ι - Ν Α
 Ι Α Ν Ο Σ Κ Α Ν - Ν Α - Β Ι Σ
 Δ Α Μ Α Λ Ι Σ
 Κ Ι Ν Α Μ Ω Μ Ο Ν
 Σ Ο Δ Ω Μ Ο Σ
 Σ Ι Μ Ο Σ
 Σ Ο Σ
 Ν

597. ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ (Πρι-
 ατος. Ἰουδαία, Δεῦρο, Ἀπὸ Ὑδρία, Ρυπαρὸς, Ὀσίρις, Σύρος.) — 598. ΔΟΛΟΣ = Δολοφόνος, Ὀδοντόπνοος, Λογχοφόρος, Ὀρθόδοξος, σκόροδον. — 599. Ἰωάννητα. — 600-601. 1, Ὁ Ὄξος (ὄξος.) 2, Ἐν ἂν μεταφρασθῆ: βύας (βίνας.) — 602. ΡΗ-ΣΟΣ (ΧάΡων, Ἀδμήτιος, Μυσία, Σαλομῶν, Μίσιος.) — 603. Ἡ Ὅσσα εἶνε βρος τῆς Ἑλλάδος (ἴος, ἀεὶ, νέω, ρ, ὅστις ἔλα δ' ὠς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λίστα λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μὲν λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διευκρινεῖται τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Διωρήθησαν ἀντιπρόσωποι τοῦ ἐν Βόλῳ Συλλόγου Ἐπιδόξου: — ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: Γρηγ. Ριζόπουλος καὶ Ἀντ. Λιβανός, — ἐν Λαμία: Κ. Παπακωνσταντίνου, — ἐν Πρωμαυρίῳ Βόλου: Ν. Σπυρίδουλος, — ἐν Ἀργαλαστῇ Βόλου: Σ. Ἀτίσης. — Διευθύνσεις τοῦ Συλλόγου: Συλλογον Ἐπιδόξου εἰς Βόλον, poste-restante: (Δ,14)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουδέμητου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
 Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτὰ 30
 [Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰς δύνονται ἀποκτήσουσι ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες εὐφάπῃ δι' ἓν ἔτος δρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται ἀγοράζουσι τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πόλει των Πρακτῶρων τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῖς τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουσι ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλονος μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
 Ἐσωτερικὸν φρ. 7. — Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκιον
 Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1904
 Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 6

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

M***, 2 Ἰουνίου 19...
 Ἠλθαμε στὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τὴν Κυριακὴν. Μοῦ ἔκαμαν ἀλλοιωτικὴ ἐντύπωσις, ὅταν ἐφθάσαμε ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, αὐτὴ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἡσυχία ἐδῶ. Ὁ μπαμπᾶς εἶπε κ' ἐπήγαμε πεζοὶ ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἕως τὸ ἐξοχικὸν μας σπίτι. Μ' ἔβαλαν στὴ μέση ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ Ἀννέττα, ἡ νταντὰ μου, κ' ἐπήραμε τὸ δρομάκι μετὰ τὰ θυμάρια δεξιά καὶ ἀριστερά, ὅπου ἀρκετὴν ὥραν ἐπεριπατήσαμεν ὀλομόναχοι. Δὲν εἶδαμεν ἄλλον κανένα παρὰ μόνον ἓνα χωριατὸ-πούλο μετὰ τὴν ἀδελφὴν του, ποῦ ἐστάθησαν καὶ μας ἐκύταξαν ὡς ποῦ ἐστρέψαμεν τὸν δρόμον. Βίζω στοιχίμα πῶς διεσκέδαζαν μ' αὐτὸ, διότι ἔχασκαν κ' οἱ δύο καὶ ἀνοίγαν μιὰ πιθαμὴ τὰ μάτια των, ὅπως ἡ ἐξαδελφοῦλα μου, ἡ Ἰωάννα, ὅταν πηγαίνῃ καὶ βλέπῃ τὰ μαϊμουδάκια εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον. Ἐκαμναν ἔτσι, ὡς φαίνεται, διότι δὲν μοιάζομε μετὰ τὰ μούτρα των (μετὰ τα χωριατὸπούλα δηλαδὴ, κ' ὄχι μετὰ τὰ μαϊμουδάκια) καὶ διότι φοροῦμεν διαφορετικὰ ρούχα. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶμεθα τόσοσιν λερωμένοι ὡς αὐτὰ... εὐτυχῶς. Εἶδα γρήγορα ἀπὸ μακρὰ τὸ σπίτι μας, τὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο σπίτι, μετὰ τὸ πυργάκι του ἀριστερά, μετὰ τὰ κάγκελα τῆς θύρας ἀνοικτὰ δια γὰ μας δεχθῶν, καὶ μετὰ τὰ μεγάλα καταπράσινα δένδρα τοῦ κήπου.

φογούριζε στὰ χεῖρα του τὸ καπέλλο του. Ὅλο καὶ «τ' ἀρεντικὸν μας» λέγει τοῦ μπαμπᾶ, ὡς νὰ ἦσαν πολλοὶ Γιάννηδες μαζί, κ' αὐτὸς πληρεξούσιός των. — Μωρέ, πῶς ξετινάχθηκε κ' ἐμέστωσε ἡ κυρία Μάρθ, ἀπὸ τὸ περασμένο καλοκαίρι! Ἦθελε νὰ πῆ πῶς ἐμεγάλωσα. Ὁμιλεῖ γὰρ μένα, ὅπως ὀμιλεῖ γὰρ τὰ δένδρα του, αὐτὸς ὁ Γιάννης; τοῦτο ὁ μωρὸς δὲν εἶνε χωριατικὸν ἐκ μέρους του; ἀπ' ἐναντίας! διότι δὲν ὑπάρχει στὸν

μιλίαν μετὰ τὸν Γιάννη. Ὁμιλοῦσαν διὰ τὴν ἐσοδείαν, τὰ σιτάρι' ἤκουσα μάλιστα καὶ τὴν λέξιν «κοπριά». Ὁ μπαμπᾶς ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὰ τὰ πράγματα κ' ἐγὼ τ' ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ μονάχα γὰρ νὰ τα βλέπω... ἀπὸ μακρὰ εἶπα λοιπὸν τῆς Ἀννέττας πῶς θὰ πάγω στὸ δωμάτιόν μου, καὶ ἄριστον τὸν Φριξόν, ἀφοῦ τοῦ εἶπα: — Σὲ λιγάνι... ἔρθω! Μ' ἐκατάλαβε, διότι ἄρχισε νὰ κουνῆ τὴν οὐρὰ του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ:

Ἐπήγαμε πεζοὶ ἀπὸ τὸν σταθμὸν. (Σελ. 41, στ. α'.)

— Μὴν ἀργήσης! Σὲ περιμένω! Τὸ δωμάτιόν μου εἶνε τὸ ἴδιο: τόσο μεγάλο, τόσο ὑψηλό, καὶ τόσο γυμνὸ, ὥστε με κάμνει νὰ θαρρῶ πῶς εἶμαι τόσοσιν μικροῦλα, ὅσα ἐμὼ μέσα. Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρην ποῦ ἔπεσα γὰρ κοιμηθῶ, δὲν ἐτολμοῦσα οὔτε νὰ μιλήσω εἶχε τόσην ἠχώ, ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ με πιάσῃ ἓνας φόβος! Καὶ ἔπειτα, οἱ πόρτες εἶνε τόσοσιν ὑψηλές καὶ τὰ μποτινια μου κτυποῦν τόσοσιν δυνατὰ ἐπάνω στὰς χρωματιστὰς πλάκες, ποῦ εἶνε χωρὶς χαλί! Ἀλλὰ μ' ἀρέσει πολὺ, ἀπὸ τότε πο τοῦ ξαναεἶδα μετὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ κρεβάτι μου θαρρεῖ καὶ εἶνε σπιτάκι, αὐτὸ μοναχὸ του, μετὰ τὴν μεγάλην

κουνουπιέρα. Αί κυρίες, πού είνε ζωγραφισμένοι επάνω στές καρτέλες και στές πολυθρόνες, μ' εκύτταζαν πολύ εύγενικά σήμερα τὸ πρωί, σάν νὰ ἔλεγαν: «Νά την, ἤλθε πάλιν ἡ μικρὴ μας Μάρθα!» Συγχρόνως ἐμῆθεν ὁ ἥλιος. Ἄνοιξα τὸ παράθυρο, καὶ εἶδα κάτι που δὲν ἐπερίμενα· τὸ «δένδρο μου» ἐμεγάλωσε φοβερά· ἐφέτος ἓνα κλαδί του ἔρχεται μέσα στὸ παράθυρο. Ἐβγάλα μία φωνὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ὅταν τὸ εἶδα· τὴν πιά, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν φεύγω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου. Ἐχω γι' αὐτὸ τὸ δένδρο ἰδιαιτέραν ἀγάπην· ὁ μπαμπᾶς τόσες φορές μου εἶπε πῶς ἐφυτρώσαμε μαζί, τὸ δένδρο κ' ἐγώ. . . Δηλαδή, ἐγὼ ἐγεννήθηκα τὴν ἴδια ἡμέρα πού τὸ ἐφύτρεψαν. Νά τα τώρα! κάμνω κ' ἐγὼ σάν τὸν Γιάννη, θερρὸ πῶς ἀνῆκα εἰς τὸ φυτικὸν βασίλειον!

Μ' ὄλη τὴν εὐχαριστήσιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔβλεπα τὸ πράσινο κλαδί τῆς ρωδιάς μου, ἐμελαγχόλησα πολύ. Ἐσυλλογίσθηκα ὅτι, τὴν ἐποχὴν που αὐτὴ ἤτον φυττανῆ ἀκόμα, κ' ἐγὼ μικρὸ κοριτσάκι, εἶχα τὴ μαμμά μου, πού μ' ἀγαποῦσε καὶ μὰς ἔβλεπε νὰ μεγαλώνωμε καὶ τὲς δύο μὰς. Ἀπέθανεν, ἡ καλὴ μου ἡ μαμμά, ὅταν ἤμουν μονάχα πέντε χρόνων· ἀλλὰ συχνὰ τὴν συλλογίζομαι, ἂν καὶ μόλις τὴν ἐνθυμοῦμαι. Ὁ λόγος ὁ κόσμος λέγει ὅτι ἦτο τόσο καλὴ καὶ μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ! Ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐλυπήθη παραπολύ· καὶ τώρα ἀκόμα εἶνε λυπημένος, καὶ πιστεύω ὅτι ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν μαμμά, σάν νὰ ἦτο ζωντανή. . .

Ἐνῶ ἐσυλλογίζομαι αὐτὰ τὰ θλιθερά πράγματα, τὸν εἶδα που ἐμάζευσ ἄσπρα τριαντάφυλλα, κοντὰ στὰ μαρμαρένια σκαλοπάτια. Μοῦ ἔκαμε μὲ τὸ χέρι νεῦμα νὰ κατέβω.

— Γιὰ τὴ μαμμά, βέβαια, τὰ μαζεύεις;
— Ναι, κόρη μου, θὰ τῆς τα πᾶμε μαζί.

Ἐβήγαμε ἔξω, ἐπεριπάτησαμε σ' ἓνα εὐμορρο δρομάκι ἀνάμεσα στὰ χωράρια, ὅπου, εἰς τὸ ἄκρον, ἐκεῖ κάτω, φαίνονται τὰ κυπαρίσσι τῶ νεκροταφείου. Ἐκεῖ ἤθελῃσε νὰ τὴν θάψουν, ἡ καίμενη ἡ μαμμά μου· τὸ ἔλεγε, ὅσον καιρὸ ἦτον ἄρρωστη.

Τὴ ὥρα τὸ μνημὲν ἔβαλε ὁ μπαμπᾶς καὶ τῆς ἔκαμαν, καὶ τί ὥραϊα ἀνθη που εἶνε ἐπάνω! Δὲν εἶνε καθόλου σάν νεκρικὴ κατοικίχ· εἶνε κάτασπρο, γελαστό, καὶ σὲ κάμνει νὰ σκέπτεσαι τὸν παράδεισον.

Ἐπέρασα τὰς ἐπιλοίπους ὥρας τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς κήπους πού ἐπῆγα νὰ ἰδῶ, στὸ λειβάδι καὶ στὸ δασάκι. Ὁ Φριζὸς ἔτρεχε κατέπιν μου, καὶ ὄλο ἐκουνούσε τὴν οὐρά του καὶ ἄρινε νὰ κρέμεται ἡ τριαντάφυλλιά γλωσσάρα του

Ἄν τὸν ἐκαληνούκιζα ἀπόψε, ὁ μπαμπᾶς μου εἶπε πῶς θὰ πᾶμε αὐριο νὰ κάμωμεν τὰς ἐπισκέψεις μὰς εἰς τοὺς γείτονας.

4 Ἰουνίου.

Δὲν, ἔγραφα χθές, διότι ἐπεστρέψαμεν ἄργά, καὶ ἤμουν πολὺ κουρασμένη. Νομίζω μάλιστα πῶς μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος στὸ τραπέζι, σάν νὰ ἤμουν κανένα μωρὸ. Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐξύπνησέ καθὼς ἐγύριζε ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο τὴν ἐφημερίδα του, κ' ἔτρεξα γρήγορα ν' ἀναβῶ στὸ δωμάτιόν μου καὶ νὰ εὐρῶ τὰς κυρίας μου πού ὄλο καὶ χαμογελοῦν, καὶ τὸ κρεβάτι μου, ὅπου κοιμοῦμαι τόσον ὥραϊα. Ἄλλὰ σήμερα τὸ πρωί, δὲν ἐννοῶ νὰ κατέβω πρὶν γράψω ἐδῶ τὰς ἐπισκέψεις που ἐκάμωμεν.

Ἐν πρώτοις, εἶχα στολισθῆ μὲ τὰ καλά μου, ὅπως εἰς τὰς Ἀθήνας· μοῦ τὸ εἶπε ὁ μπαμπᾶς, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάμω· δὲν ἔμεινα καθόλου εὐχαριστημένη. Ὁσην ὥραν ἔμεινα εἰς τὸ δωμάτιόν μου στολισμένη, τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλὰ· ἐνόμιζα πῶς ἤμουν ὥραϊστατή, καὶ ἤμουν εὐχαριστημένη, τὸ ὅποῖον δὲν μου συμβαίνει συχνά, διότι ποτὲ δὲν ἤξεύρω ἂν αὐτὰ που φορῶ μου πηγαίνουν ἢ ὄχι. Δὲν εἶμαι σάν τὲς ἄλλες πού ἔχουν τὴ μαμμά τους διὰ νὰ τοὺς τὸ πῆ· ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα· ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔχει οὐτε ἰδέαν ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ νταϊτά μου ἡ Ἄννέττα θὰ ἔχη χωρὶς ἄλλο πολὺ ἀσχημογούστο, διότι φορεῖ κάτι σκουφάκια, φρίκη!

Λοιπὸν, εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤμουν δυσαρσστημένη· ἀλλὰ ἄμα ἐβήγα ἔξω, ἄλλαξαν ἐντελῶς τὰ πράγματα. Μοῦ ἐφάνη ὅτι οἱ κορδέλες μου καὶ τὸ καπέλλο μου μὲ τὰ φτερά δὲν ἐταίριαζαν καθόλου μὲ ὅτι ἔβλεπα γύρω μου. Εἶνε τόσο ἀπλᾶ τὰ θυμάρια, τὰ ἀνθη, τὰ πουλάκια· ὄλα αὐτὰ σαλεύουν, καὶ πετοῦν, καὶ σκύβουν τόσο χαριτωμένα! κ' ἐγὼ δὲν ἐτολμοῦσα οὐτε νὰ σκύψω, μὴν τύχη καὶ ζαρῶσω τὴν τουαλέττα μου! Ἄλλη φορὰ, θὰ βάλω τὸ ἄσπρο μου φόρεμα, τὸ μεγάλο μου φάθινο καπέλλο, καὶ ἰδίως ὄχι γάντι! Ἔτσι καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἀρέσει καλλίτερα ἄμα δὲν φορεῖ τὴν ρεδιγύκταν του· τὸν κάμνει τόσο σοβαρὸν αὐτὴ ἡ ρεδιγύκταν! Τέλος πάντων, ἤμεθα σάν ἀνθρωποὶ πού φοροῦν δανεικὰ ρούχα. Τὸ εἶπα, ὅμως, στὸν μπαμπᾶ:

— Μ' ἀρέσεις καλλίτερα, ἄμα δὲν στολιζέσαι.

— Συλλογίσου δά, Μάρθα μου, ὅτι πηγαίνουμε νὰ κάμωμεν ἐπισκέψεις σὲ σπιτία πού μόλις ἔχομεν τὴν γνωριμίαν των!

— Ποῦ δηλαδή;
— Ὁ ἄρχιζος μὲ πρώτα ἀπὸ τὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ· ἔπειτα θὰ πᾶμε εἰς τὴν δασκάλισαν· ἔπειτα εἰς τὴν οἰκογένειαν

Φιλογιάννη, ὅπου ἔχεις πάγη μιὰ-δου φορές, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν κυρία Μαντάρη.
— Δὲν τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν κυρία Μαντάρη· μοῦ μίλησες μερικὲς φορές γι' αὐτὴν μὰ ποτὲ μου, δὲν τὴν εἶδα.
— Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς τῆς ὑπεσχέθηκα νὰ σε πάγω στὸ σπίτι της.

— Ἐχει παιδάκια;
— Ἐνα ἀγοράκι μόνον, πού το λέγουν Κίμωνα. Θὰ δῆς τί καλὸ παιδί που εἶνε!

— Καὶ ὁ πατέρας του;
— Ὁ κ. Μαντάρης ἔχει πεθάνη εἰς τὰ ξένα μέρη ἦτο πλοίαρχος τοῦ Ναυτικοῦ.
— Καί, εἶνε πολὺς καιρὸς που εἶνε πεθαμένος;

— Δέκα χρόνια περίπου. Ὁ Κίμων ἦτο τότε δύο ἐτῶν.

Μὲ τὴν ὁμιλίαν αὐτὴν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ. Ἐκεῖ εἶνε ὄλο καὶ ἀνθη, καὶ τόσον εὐμορρα! Μία κληματαρία ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν, πράσινα παντζούρια, τὸ κοτέτσι δεξιά. Ἡ κυρία Θεοδώρα, ἡ παπαδιά, ἤλθε νὰ μὰς ἀνοίξῃ.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΡΑΗΟΝΟΥΝΤΑΙ ὅτι ἡ ἐφετεινὴ Ἀποκρηά, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, περᾶ κρυά. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ παράπρον αὐτὸ τὸ ἀκούω κάθε χρόνον. Ἡ ἀλήθεια πάλιν εἶνε ὅτι ἐφέτος τὸ ἀκούω ζωηρότερον. Καὶ τέλος, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὸ ἀνεγνώρισα κ' ἐγὼ καὶ

το ἀνωμολόγησα προχθὲς τὸ βράδυ, πού ἤμουν σ' ἓνα σπίτι καὶ εἰσέβαλεν ἑξαφνα μὴ παρῆ μασκαράδες.

Δὲν εἶμπορῶ νὰ σας παραστήσω τί χρῶσι καὶ τί ἀνάλατοι πού ἦσαν! Μερικὸς ἡ μάσκα τοὺς κάμνει ἀφώνους ὡς ἰχθεῖς. Ἄλλ' αὐτοὶ ἦσαν λάλοι ὡς τέττιγες. Ἐλεγαν, ἔλεγαν, οὐρλιαζαν, ἐστρίλιζαν, ἐξεωνίζαν, ἐχοροπηδοῦσαν. Καὶ ὅμως, θὰ ἦτο πολὺ προτιμώτερον νὰ μὴν ἔλεγαν καὶ νὰ μὴν ἔκαμαν τίποτε. . . Τί ἄνοστα πειράγματα, τί σαχλά καλαμπούρια, τί ἀδέξια κινήματα! Κανείς δὲν κατώρθωσε νὰ εὐθυμήσῃ, νὰ γελάτῃ μαζί των. Ἡ θερμοκρασία τῆς αἰθούσης, ὄχι μόνον δὲν ἀνέβη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι κατέβη ἀρκετοὺς βαθμούς, καὶ γρήγορα ἤρξισαμεν νὰ ἀισθανώμεθα τὸν πάγον. . . Ὁ οἰκοδεσπότης ὑπενθύμισεν, ὄχι βέβαια εἰς ἐπήκοον τῶν μασκα-

ράδων, τὸ γαλλικὸν ρητόν: «ὅποιος κληγῆ τὸ πνεῦμα συλλαμβάνει τὴν βλακείαν»,— ἡ δὲ οἰκοδεσποῖνα, τολμηροτέρα εἰς τὰ κομπλιμέντα της, τὴν ὦραν πού ἐφουγαν, τοὺς προέειπε μ' αὐτὸ:

— Κρύα ἡ ἐφετεινὴ Ἀποκρηά, μασκαράδες μου! πολὺ κρύα! . . .

Ἄν ἐμείναμεν μόνον, οἱ ἀμασκάρευτοι, ἤρχισαμεν νὰ φιλοσοφώμεν, — τόση ἦτο ἡ μελαγχολία μὰς! — περὶ. . . τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων. Καὶ μόλις ἐβγάσαμεν ὀλίγον τὰ πικρά μὰς χεῖλη, ὅταν ἐσυλλογίσθημεν τὴν ματαιοδοξίαν μερικῶν μασκαράδων, οἱ ὅποιοι νομίζον ὅτι θὰ χαλάσουν τὸν κόσμον εἰς ἓνα σαλόνι μὲ τὴν μάσκαν των καὶ μὲ τὴν εὐφροσύνη των, καὶ δὲν κατορθῶνουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξαρθρῶνουν τὲς σιαγόνες τῶν ἄλλων. . . ἀπὸ τὰ χασημάτα.

— Καί, ὅμως ὑπάρχουν καὶ μασκαράδες ἐξυπνοὶ! πρρητήρησεν ἡ Κάκια, ἡ νεαρὰ κόρη τοῦ οἰκοδεσπότη. Θυμᾶσθε πέρσει, μπαμπᾶ, μὴ παρῆ πού ἤλθεν ἀπὸ τρεῖς, πόσο μὰς ἔκαμαν νὰ γελάσωμεν;

— Πολὺ σπάνιο πρᾶγμα! ἀπήντησεν ὁ μπαμπᾶς. Ἀπὸ διακόσιους, μούμπορεῖ νὰ μὰς ἤλθαν πέρσι, μόνον τρεῖς ἦσαν ἐξυπνοὶ. Δηλαδή, ἐνάμισυ τοῖς ἑκατόν!

— Ὅπως «ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνει», ἔτσι καὶ ἡ μάσκα, εἶπε τότε ὁ θεῖος. Γιὰ νὰ φορέσῃς μάσκα καὶ νὰ πᾶς σ' ἓνα σαλόνι, πρέπει νὰ εἶσαι ἐξυπνός. . . εἰδεμὴ κάθου στ' αὐτὰ σου!

Ἡ πῆγαίνε ἀμασκάρευτος! συνεπλήρωσεν ἡ Κάκια. Ἀλλὰ. . . καὶ ποῖος δὲν νομίζει ὅτι εἶνε ἐξυπνός; Βλέω στοίχημα, ὅτι αὐτοὶ πρὸ ὀλίγου ἐφουγαν μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τοὺς ἐθαυμάσκαμεν. . .

Ἐξαφνα ἡ Κάκια ἐστράφη πρὸς ἐμέ: — Ἀλήθεια, κύριε Φαίδω, δὲν γράφετε τίποτε εἰς τὴν «Διάπλασι» γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

— Τί νὰ γράψω;

— Ἐεῦρω κ' ἐγὼ; . . . Νά, νὰ δώσετε μὴ συμβουλή;

— Σάν τί συμβουλή;

— Ὅποιος εἶνε κουτὸς νὰ μὴ μασκαρευταί.

— Καὶ εἰς τί θὰ χρησιμώσῃ; Δὲν εἶπες προ ὀλίγου ὅτι καθένας νομίζει τὸν ἑαυτὸ του ἐξυπνός;

— Ἄ, ναι!

Καὶ ἡ φῶρα τῆς Κάκιας ἐκόπη διαμίας, κ' ἐβυθίσθημεν εἰς τὴν πρώτην μὰς φιλοσοφικὴν μελαγχολίαν. Ναι, καμμία συμβουλή δὲν θὰ εἶχεν ἀποτελεσμα. . . Ὁ κόσμος θὰ εἶνε πάντα ὁ ἴδιος, καὶ ἡ Ἀποκρηά θὰ εἶνε πάντα ἡ ἴδια, καὶ θὰ μασκαρευῶνται ὄλοι οἱ κουτοί, καὶ οἱ ἐξυπνοὶ μασκαράδες θὰ

εἶνε σπάνιοι. . . σάν τὲς ἄσπρες μύγες. Ἄλλως τε ἡ Ἀποκρηά ἡ Ἀπὸ κρυὰ ἐπέρασεν, ὅπως ὄλα τὰ πρᾶγματα, εἶτε ζεστά εἶτε κρύα, — καὶ ἀντὶ τῆς συμβουλῆς τῆς Κάκιας, προτιμῶ νὰ σας εὐχηθῶ καὶ τοῦ χρόνου, καὶ καλῆ Σαρκαστή.

Σὰς ἀσπάλωμα

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΟΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 36.)

Κατόπιν ἡ Εὐθαλία εἶπεν:

— Ἄν ἤμποροῦσα νὰ τα εἶπῶ ὄλα εἰς τὴν μαμμά, ἂν ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ μ' ἐννοοῦσε ὅπως ἐσὺ καὶ θὰ μ' ἐσυγχωροῦσε, ἡ καρδιά μου θὰ ἐξαλάφρονε ἀπὸ μεγάλο βάρος.

Ἡ Ἑλλη ἐσήκωσε τὸ εὐμορφο κεφαλάκι τῆς μικρᾶς φίλης της καὶ τὴν ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ὠραϊότερα καθὼς ἔλαμπαν ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Βεβαίως ἡ μαμμά σου θὰ σε συγχωρήσῃ, εἶπε νομίζω ὅμως, Εὐθαλία μου, ὅτι, πολλὰς φορές, δὲν εἶνε εὐγενὲς νὰ ξεφορτώνεται ὁ ἀνθρώπος τὸν πόνον του διὰ τὸν φορτώσῃ εἰς τὸν ἄλλον.

Φρονῶ ὅτι ὀφείλομεν νὰ ὑποφέρωμεν ἀγογγύστως τὴν ποιήν διὰ τὰς κακὰς πράξεις μὰς, καὶ ὅτι δὲν ἔχεις ἐσὺ κανένα δικαίωμα νὰ λυπήσῃς τὴν μητέρα σου, ὅπως θὰ τὴν λυπήσῃς, ἂν τῆς εἶπῃς αὐτὸ που ἀγοῦσε, αὐτὸ που, εὐτυχῶς, δὲν ἔχει ἐννοήσῃ. . .

— Μὰ δὲν θὰ κάμω κρῖμα, ἂν τῆς κρύψω αὐτὸ που ἔκαμα;

— Μεγαλύτερον κρῖμα θὰ κάμῃς ἂν τὴν λυπήσῃς ἄδικα, ἀφοῦ μάλιστα τώρα μετενόησες εἰλικρινῶς διὰ τὸ σφάλμα σου. . .

— Μὰ, ὅταν ἡ μητέρα μου, πάλιν ὅπως πρώτα καλὴ καὶ γλυκεῖα, μοῦ ἐαναμίλησῃ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ κόρη τῆς ἐφάνη τόσο κακὴ, τόσο. . . τόσο ποταπὴ, ὦ! τί νὰ κάμω τότε, Ἑλλη;

— Ὅθὰ το ὑποφέρῃς, ἀγαπητή μου, καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ μεγαλύτερα σου τιμωρία, — εἶπεν ἡ Ἑλλη μὲ γλυκὴν ἀλλὰ καὶ σοβαρὸν τόνον.

— Εὐθαλία! Εὐθαλία! Ποῦ εἶσαι; Σὲ ζητοῦν! — ἤκουσθῃ ἡ δεξιά φωνὴ τῆς Σοφίας που ἐφώναζε.

Καὶ ὅταν ἐπλησίασεν:

— Ἄ! ἐδῶ εἶσαι; ἐπὶ τέλους, σὲ ἤρῃα!

Κατόπιν δέ, ἀφοῦ ἐκύτταξε ὀλόγουρα:

— Τί ὠραία δένδρα! Τί εὐμορρα πού εἶνε ἐδῶ! Ἀρχίζει ὁ χορὸς, ἔξερεις;

— Μὰ πού ἦσαν ἀπόψε, ὄλο τὸ βράδυ, Σοφία, ἠρώτησεν ἡ Εὐθαλία.

— Μὲ τὴ Μαρτιγούλα. Ἡ Μαρτιγούλα εἶνε λιγάκι ἄρρωστη, τῆς πονεῖ

φοβερά τὸ κεφάλι. Ἐπρεπε κάποιος νὰ μείνῃ κοντὰ τῆς, καὶ ἔμεινα ἐγὼ. Ἡ μαμμά δὲν μποροῦσε. . . Χαίρετε λοιπόν! Θὰ πᾶ τῆς μαμμάς σου πῶς ἔρχεσαι. Μὲ εἶχε στελεῖν νὰ σ' εὐρῶ δὲν θέλει νὰ χάσῃς τὸν πρώτον χορὸ.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Σοφία, ἐφυγε τρεχάτη. Ἡ Εὐθαλία καὶ ἡ Ἑλλη τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἐσυλλογίζοντο, ἐνῶ ἔβλεπαν τὴν Σοφίαν ἀπμακρυνομένην, καὶ μόνον εἶπεν ἡ Ἑλλη:

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κόρη τῆς κυρίας Ταλλήρη; Φαίνεται μᾶλλον σάν μικροκαμωμένη μητερούλα, παρὰ σάν κοριτσακί. . .

Ἄν αἱ δύο φίλαι ἐπανήλθον εἰς τὴν αἰθουσαν, ἐσχηματίζοντο τὰ ζεῦγη διὰ τὸν τετράχορον. Ἡ κυρία Ταλλήρη πάλιν προσεβήρην εἰς τὸν χορὸν μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καλλονὴν της. Ἡ Ἑλλη καὶ ἡ Εὐθαλία ἐστάθησαν πρὸς στίγμην διὰ νὰ τὴν θαυμάσουν. Ἐξαφνα ἤκουσάν ὀπίσω των μίαν φωνὴν, ἡ ὅποια ἐφάνη ὡς φωνὴ ἀγγέλου εἰς τὴν Εὐθαλίαν:

— ὦ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη που ἤλθες, κόρη μου. Πολὺ θὰ μου ἐκακοφαίνετο ἂν ἔχανεσ τὸν πρώτον χορὸν.

Ἡ Εὐθαλία ἀμέσως ἐγύρισε:

— Μὰ. . . πού πηγαίνεις τώρα, μαμμά;

— Πηγαίνω ἐπάνω, νὰ κάμω συντροφιά τῆς καίμενης τῆς Μαρτιγούλας που εἶνε ἄρρωστη. Ἡ Σοφία ἔμεινε μαζί τῆς ἔως τώρα, καὶ ἤθελε νὰ ξαναπάγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ τῆς εἶπα νὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ θὰ πάγω νὰ καθήσω μὲ τὴν Μαρτιγούλα, ἔως ὅτου τελειώσῃ ὁ χορὸς. Καλὴ διασκέδασι, κόρη μου.

Ἄν ἡ κυρία Κλαρὴ ἀπεμακρύνθη, ἡ Ἑλλη εἶπε τῆς Εὐθαλίας, μὲ ἓνα χαμόγελο, που ἦτο καὶ μελαγχολικὸν ἀλλὰ καὶ χαρούμενον συγχρόνως:

— Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ εἶχα δύο μητέρες καὶ νὰ εἰμπορῶ νὰ ἐκλέξω, θὰ ἤθελε νὰ ἐμοιάζῃ ἡ μία μὲ αὐτὴν τὴν γόησσαν κυρίαν Ταλλήρη· ἀλλὰ, ἂν μου ἔλεγον νὰ ἐκλέξω μίαν μόνην, θὰ ἐξέλεγα τὴν κυρίαν Κλαρὴ.

Καὶ ἐξηκολούθησε μὲ σοβαρὸν τόνον:

— Ἐχει ἀγγελικὴν καλωσύνην ἡ μητέρα σου, Εὐθαλία. Κύτταξε νὰ τῆς ἐμοιάσῃς, νὰ γίνῃς σάν αὐτὴν! Τώρα ὅμως, ἔλα. . . ἄκουσε τί εὐμορρα πού πικίζει ἡ μουσική. Πᾶμε νὰ χορῶμε. . .

Ἡ Εὐθαλία ἐχόρευεν, ἐχόρευεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀλλὰ εἰς κάθε βήμα τοῦ χοροῦ, μέσα εἰς τοὺς μελωδικούς τόνους τῆς μουσικῆς, ἤκουε μίαν ἄλλην ὠραιότεραν μελωδίαν, — τὴν φράσιν τῆς Ἑλλης:

— Κύτταξε νὰ γίνῃς σάν τὴν μητέρα σου, κύτταξε: νὰ τῆς ἐμοιάσῃς!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΤΟΤΕ

Έτρεμαν τὰ χέρια τῆς Σιβύλλας ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς, ὅταν ἔβλεπε τὸ κλειδί στὴν κλειδαρότρυπα. Ἄνοιξε ἡ θύρα, τὴν ἄρισε νὰ μπῆ μέσα, κ' ὕστερα ἔδωσε μιά, κ' ἔκλεισε μοναχὴ τῆς.

Ἐκύτταξεν ὀλόγυρα ἡ Σιβύλλα, καὶ εἶδε πῶς ἦτον μέσα σ' ἓνα μεγάλο στρογγυλὸ δωμάτιον, ὑψέρον καὶ εὐήλιον, — ὅπως γράφουν τὰ ἐνοικιαστήρια, — μὲ παράθυρα γύρω-γύρω, καὶ ἀπὸ κάθε παράθυρο ἔβγαίνε ἔξω μιά ἀκτίνα. Ἐπῆγε κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο, κ' ἔμεινε σὰν χαζή, ὅταν εἶδεν ἐπάνω μιά ἐπιγραφή μὲ φωτεινὰ γράμματα, ποῦ ἔγραφε :

« Φῶς διὰ τὴν Ἀγγλίαν ».

Εἰς τὸ ἄλλο παράθυρο ἔγραφε :

« Φῶς διὰ τὴν Γαλλίαν », καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀπὸ

κάθε παράθυρο ἐκωτιζέτο κ' ἓνα κράτος. Ἐκύτταξε ἡ Σιβύλλα ἀπὸ τὸ πρῶτο, καὶ εἶδε, μέσα στὴν ἀκτίνα, σὰν νὰ ἔβλεπε μὲ τὸ τηλεσκόπιον, ἕως κάτω εἰς τὴν γῆν. Εἶδε γέρους καὶ μωρὰ ποῦ ἐκάθηντο στὸν ἥλιον, εἶδε γεωργούς ποῦ ἐκύτταζαν ψηλά, εἶδε ζῶα λαχανιασμένα, εἶδε ἓνα σιδηρόδρομο ποῦ ἔτρεχε κ' ἔκαμνε ἀπούρ-πούρ! Ἐἶδε καὶ σπίτια πολλὰ, κ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ μὲ κόκκινα κεραμίδια καὶ ἄσπρα παντζούρια, ἦτο τὸ δικό τους σπίτι. . .

Στὴν ἄκρα τῆς ἀκτίνας εἶδε ἓνα ἀγόρι ποῦ ἔτρεχε, καὶ μιά γυναῖκα πίσω του ἔτρεχε νὰ το φθάσῃ, νὰ του φορέσῃ τὸ φθίνο καπέλλο του στὸ κεφάλι. Καὶ ὕστερα, σὰν νὰ τῆς φάνηκε πῶς ἄκουσε νὰ βαρᾶ μιά σάλπιγγα, καὶ εἶδεν ἓνα Φάσμα τοῦ Ἥλιου νὰ κατακυλᾶ ἕως κάτω στὴν ἀκτίνα, νὰ φθάσῃ ἕως τὸ παιδί, νὰ το χτυπᾷ μὲ κατακεφαλιά, κ' ὕστερα νὰ ξαναφεύγῃ. Τὸ καίμενο τὸ ἀγόρι ἔφερε τὰ χέρια του στὸ μέτωπόν του ἀπὸ τὸν πόνον, κ' ἔπεσε καταγῆς.

— Τὸ χτύπησε ὁ Ἥλιος στὸ κεφάλι! ἐπιθύρσειν ἡ Σιβύλλα, διὰτὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅταν το φώναζαν; . . . Ἀλλὰ ἐπρόσθεσε κάπως συλλογισμένη, δὲν τῶ-

ξερα ὡς τὰ τῶρα πῶς φαίνεται ἡ γῆ ἀπὸ τὸν Ἥλιον!

Ἐκύτταξε λιγχνί ἄριστέρωτερα, καὶ εἶδε τὴ θάλασσα, μὲ τὰ ἑλαφρὰ κυματάκια τῆς, καὶ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά ἓνα σωρὸ παιδάκια ποῦ ἔκαμναν λουτρό κ' ἐπιζῆαν μέσα στὰ νερά, κ' ἐκυνηγοῦσε τὸ ἓνα τ' ἄλλο, ἐνῶ παρῆσαν ἄλλοι ἄνθρωποι ἔκαμναν τὸν περίπατον τῶν ἡ ἐκάθηντο στὰ ζαχαροπλαστεῖα κ' ἔτρωγαν παγωτὰ

Ἐτσι ἡ Σιβύλλα, ἀπὸ τὰ διάφορα παράθυρα, εἶδε τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Παρίσι, εἶδε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀθῆναι, εἶδε καὶ τόσα ἄλλα μέρη. Ἀλλὰ πρὶν τὰ ἰδῆ ὅλα, ἔτρεξε νὰ ἰδῆ, προτῆτερ κ' εἶδε τὴν Ἰαπωνίαν, διὰ τὴν ὅποιαν εἶχε ἀκουστὰ τόσα περίεργα πράγματα.

Ἐκύτταξε λοιπὸν ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὰ φωτεινὰ γράμματα, ποῦ εἶχε τὴν ἐπιγραφήν « Ἰαπωνία ». Ἐπάνω σὲ μιά ψάθα, μέσα σὲ ἓνα δωμάτιο μὲ λιγοστὰ ἐπιπλα, ἦτο μιά εὐμορφὴ καὶ κοντοῦλα Ἰαπωνέζα, κ' ἐπαῖξε μανδολίνον. Ὑστερα, ἡ Ἰαπωνέζα ἐξαπλώθηκε στὸ στρώμα τῆς καὶ ἀκούμπησε τὸν λαίμω τῆς ἐπάνω σ' ἓνα ξύλινο προσκέφαλο, γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ περίεργο χτένισμα τῶν μαλλίων τῆς. Ἐτράβηξε ἓνα-δύο ρουφηξιὰ ἀπὸ ἓνα μικρὸ τσιμπούκακι, ὕστερα τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στοματάκι τῆς. τὸ ἐκτύπησε. « τὰπ! τὰπ! » ἐπάνω σ' ἓνα μπρούτζινο μαγκαλάκι, γιὰ νὰ πέσῃ ἡ σιάχη, κ' ἔκλεισε τὰ λοξὰ ματάκια τῆς νὰ κοιμηθῇ.

Μιά ματιὰ δεξιώτερη, — καὶ νὰ, ἓνας Ἰαπωνέζικος κῆπος, μὲ τὰ δειδράκια του, τὰ δρομάκια του, καὶ τὰ γεφυράκια του. Σ' ἓνα ἀπὸ τὰ δρομάκια, ἓνας Ἰαπωνέζος ἔτρεχε μὲ τὸν ἀετὸ του, χωρὶς νὰ προσέξῃ καὶ πολὺ-πολὺ στὸ μωρό, ποῦ εἶχε κρεμασμένο μὲ μιά πᾶνα στὴ ράχι του.

Λιγὰ ἄριστέρωτερα, ἦτον ἓνα μεγάλο βουνό, πολὺ μεγάλο καὶ ψηλό, καὶ ὀλομόναχο.

— Μ π ρ ᾶ μ!

Ἀπὸ τὴ βία τῆς ἡ Σιβύλλα ἐκτύπησε μὲ τὸν ἀγκῶνά τῆς στὸ διπλανὸ τζάμι. Ἐγίνε ἓνας φοβερός κρότος, σὰν νὰ ἔπερτε ἀστροπελεκι, καὶ εἶδε, ἡ κακο-

μοῖρα ἡ Σιβύλλα, ἓνα μεγάλο ράγισμα ἐπάνω στὸ γυαλί, — καὶ ἓνα μεγάλο σύννεφο ἔκρυψε ὅλα τὰ ὠραῖα μέρη τῆς γῆς ποῦ ἔβλεπε.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΩΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄. (Συνέχεια)

Μὲ δύο λόγια, ὅπως οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς μας, ἔτσι καὶ ὁ κ. Πάττερσον ἄλλο δὲν εἶχε πλέον εἰς τὸ μυαλό του παρὰ τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδίου.

Ἄλλως τε, ἦτο μὲν ὠρισμένη ἡ 30ῆ Ἰουνίου διὰ τὸν ἀπόπλου τοῦ «Γοργού», ἀλλ' ἀπὸ τὰς πέντε ἡμέρας ποῦ ἔμειναν ἔπρεπε νὰ παρηθεοῦν εἰκοσιτέσσαρες ὄρατοι, διὰ τὴν μεταβαίν ἀπὸ τὸ Λονδίνον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Κόρκ. Οἱ ταξιδιώται μὲς ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν σιδηροδρομικῶς εἰς τὴν Βριστόλην, νὰ ἐπιβιβασθοῦν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἰρλανδίας, νὰ ἐκπεύθουν ἀπὸ τὸν ποταμὸν Σαβερν, νὰ δισχίσουν τὸν πορθμὸν τῆς Βριστόλης, κατόπιν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, καὶ ν' ἀποβιβασθοῦν εἰς τὴν Κουίνσταουν, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὄρμου Κόρκ, ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἰρλανδίας οἱ κάτοικοί τῆς.

Μία ἡμέρα μόνον ἐχρειάζετο διὰ τὸν θαλάσσιον διάπλου μεταξὺ Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας, αὐτὸ δέ, κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Πάττερσον, ἦτο ἄρκετον χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ συνειθίσῃ κανεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. . .

Αἱ ἀπαντήσεις τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀριστείων μας δὲν ἐβράδυναν νὰ ἔλθουν. εἴτε δι' ἐπιστολῶν εἴτε τηλεγραφικῶς. Ἡ οἰκογένεια μάλιστα τοῦ Ρογήρου Χινδαίλ, κατοικοῦσα εἰς τὸ Λονδίον, ἀπήνησεν αὐθημερόν. Ἡ πρότασις εἶχε γίνῃ εὐνοϊκώτατα δεκτὴ καὶ μετ' ἐγκαρδίων εὐχαριστιῶν διὰ τὴν κ. Κητλεν Σίμμουρ.

Ἐνῶ ἡ κυρία Πάττερσον ἠσχολεῖτο μὲ τὰς προετοιμασίας τοῦ ταξιδίου τοῦ συζύγου τῆς, ὁ κ. Πάττερσον ἔβαλε τὸ τελευταῖο χεῖρ εἰς τὴν γενικὴν λογιστικὴν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Βεβαιωθῆτε διὰ τὸν ἦθελε ν' ἀφήσῃ κανένα λογαριασμὸν ἀνεξόφλητον, κανένα κονδύλι ἀπέραστον. Κατόπιν, ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ τακτικὸν πρωτόκολλον περὶ παραδόσεως τῆς διαχειρίσεώς του, ἥτις ἐτελείονε τὴν 28 Ἰουνίου 1877.

Συγχρόνως ὁμοῦ δὲν παρημέλησε τὰς προσωπικὰς του ὑποθέσεις, καί, βεβαίως, ἐκάνονισεν ὅπως αὐτὸς ἠνύσει τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὑπέρτατον, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ ὀμιλήσῃ

πρὸς τὴν κυρίαν Πάττερσον πολὺ σαφέστερον παρ' ὅσον εἶχε πράξῃ κατὰ τὴν πρώτην τὴν συνδιαλέξιν.

Διὰ τὸ ζήτημα ὁμοῦ τοῦτο ἐτήρησαν ἀπόλυτον σιγὴν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Θὰ ἐμάνθαναν ἀράγε καὶ οἱ ξένοι περὶ τίνος ἐπρόκειτο; Ναι, ἀναμφιδόλως, ἂν κατὰ δυστυχίαν ἔκ. Ὁράτιος Πάττερσον δὲν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον.

Τὸ βέβαιον μόνον εἶνε, ὅτι οἱ δύο σύζυγοι ἐπεσκέφθησαν ἐπανειλημμένως ἓνα δικηγόρον καὶ μάλιστα ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου. Παρητηρήθη δὲ ὠρισμένως ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς σχολῆς, ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ κ. Πάττερσον ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του σοβαρώτερος τοῦ συνήθους, καὶ ὅτι ἡ κυρία Πάττερσον εἶχε κατακόχκινη τὰ μάτια τῆς, ὡς νὰ εἶχε χύση ποταμοῦς δακρῶν.

Ἀπεδόθη ὁμοῦ τοῦτο εἰς τὴν λύπην διὰ τὸν ἐπικαιζόμενον ἀποχωρισμὸν, καὶ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τῆς λύπης ἐφάνη εἰς ὅλους πληρέστατα δικαιολογημένον.

Ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς 28 Ἰουνίου. Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ἄρισθῃ διὰ τὸ βράδυ. Κατὰ τὰς 9, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ νεαροὶ συνταξιδιώται τοῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβιβασθοῦν εἰς τὸ τρέκινον τῆς Βριστόλης.

Τὸ πρῶτ', ὁ κ. Ἰουλιανὸς Ἀρχαὺ συνωμίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν μὲ τὸν κ. Πάττερσον. Τῷ συνέστησε μὲν νὰ κρατῇ μὲ τάξιν καὶ ἀκριβείαν τὴν λογιστικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταξιδίου, — ἡ ὁποία σύστασις ἦτο ὀλοωςδιδόλου περιττή, — ἀλλὰ συγχρόνως τῷ κατέστησε γνωστὴν ὅλην τὴν σοβαρότητα τῶν καθηκόντων του, καὶ πόσον ἔπρεπε νὰ μεριμᾷ ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς ἀρμονίας μεταξὺ τῶν ἐννέα ἀριστείων τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὰς ὀκτώ καὶ 30, οἱ ἀποχωρητισμοὶ ἐγίναν εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν. Οἱ βραβευθέντες: Ρογήρος Χινδαίλ, Τζῶν Χόβαρτ, Οὐμβέρτος Πέρκινς, Λουδοβίκος Κλωδιὸν, Τωνῆς Ρενώ, Νίλς Χάρμπε, Ἀξελ Βίκμπορν, Ἀλβέρτος Λοῦβεν καὶ Μάγνος Ἀνδερς, ἐσφίξαν τὰ χέρια τοῦ διευθυντοῦ, τῶν καθηγητῶν καὶ τῶν συμμαθητῶν τῶν, οἱ ὅποιοι, ὅπως εἶπατε, μὲ ἄρκετὴν ζήλειαν τοὺς ἐβλεπαν ἀναχωροῦντας.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσον ἀπεχαιρέτισε τὴν κ. Πάττερσον μὲ συγκινητικὰς φράσεις, ἀλλὰ καὶ μὲ ἤσυχον συνείδησιν, διότι, ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος εἶχε κανονίσῃ ἐκ τῶν προτέρων πᾶν τὸ ἐξδεχόμενον νὰ συμβῇ — ἐπῆρε δὲ μαζὶ τὸν τὴν φωτογραφίαν τῆς.

Κατόπιν, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐννέα ἀριστεῖς, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπήγαιναν ν' ἀνεβοῦν εἰς τὸ μεγάλο λεωφορεῖον διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν σταθμὸν, καὶ εἶπε, τονίζων καλὰ τὰς συλλαβὰς τῆς ἐξῆς φράσεως τῆς Ὀδυσσεΐας:

— Χρῶν δὴ περᾶσαν μέγα λαῖμα θαλάσσης, δεινὸν τ' ἄργαλέον τε. . .

Καὶ ἐξεκίνησαν. Μετ' ὀλίγας ὥρας τὸ τρέκινον θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν Βριστόλην. Ἀῤῥιον θὰ διαβοῦν τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὸν ὁποῖον ὁ κ. Πάττερσον ἐχρημάτισεν ὡς μέγα λαῖμα θαλάσσης κτλ. Καλὸ ταξεῖδι στοὺς ἀριστεῖς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ἡ ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΗΣ «ΚΥΑΝΗΣ ΛΑΩΠΕΚΟΣ»

Ἡ πόλις Κόρκ, πρωτεύουσα τῆς κομητείας Μίνστερ, κατέχει τὴν τρίτην

θέσιν μεταξὺ τῶν πόλεων τῆς Ἰρλανδίας. Χάρις εἰς τὸ ἐπίνειόν τῆς, τὸν λιμένα τῆς Κουίνσταουν, ἔχει σπουδαίαν βιομηχανικὴν καὶ ἐμπορικὴν σημεσίαν. Φθάνοντες ἄρα εἰς Κόρκ, ὁ Μέντωρ καὶ οἱ ἐννέα σύντροφοὶ τοῦ δὲν θὰ εὐρίσκων ἴσως καιρὸν οὔτε νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ὠραίαν νῆσον, ἡ ὁποία συγκοινωνεῖ διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Λη, οὔτε νὰ κάμουν τὸν περίπατον τῶν εἰς τοὺς θαυμασίους δημοσίους κήπους τῆς πόλεως, οὔτε νὰ ἐξερευνήσουν τὰ περίχωρα τῆς.

Ὀλη αὕτη ἡ δημοτικὴ περιφέρεια περιλαμβάνει ὑπὲρ τὰς 89 χιλιάδας κατοίκων, — 79 χιλιάδας εἰς τὴν Κόρκ καὶ 10 χιλιάδας εἰς τὴν Κουίνσταουν. Ἀλλά, δι' αὐτὰς τὰς τερπνὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα, δὲν ἐδίδαν πεντάρα τρεῖς ἄνθρωποι καθισμένοι, κατὰ τὴν ἱστοφόρον τοῦτο εἶχε κάμη φοβερὰς λιτοπειρατείας εἰς τὰ πελάγη τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεταξὺ τὴν νήσων τοῦ Σολομῶντος, τῶν Νέων Ἐβροῖδων καὶ τῶν συμπλεγμάτων τῆς Νέας Βρετανίας. Τόσῃ ἦσαν τὰ ἐγγλήματα τῶν πειρατῶν ἐκεῖνων, ὥστε δικαζόμενοι ἀφεύκτως θὰ καταδικάζοντο εἰς παραδειγματικὴν ποινήν,

πτοῦν λοξὰ καὶ φιλόποπτα βλέμματα εἰς πάντα εἰσερχόμενον μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κακοφημισμένην ταβέρναν τῆς Κουίνσταουν, ὅπου διηγχνωνίζοντο ναῦται πάντοτε ἔθνη καὶ ἄνθρωποι τῆς ἐσχάτης ὑποστάσεως. . .

Ἄν ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ ἀστυνομία ἔκαμνε ἐρεύνας μέσα εἰς τὴν χαμηλὴν αἴθουσαν τῆς «Κυανῆς Ἀλώπεκος», θὰ κατάρθωνεν ἴσως νὰ συλλάβῃ μίαν συμμορίαν κακούργων, τοὺς ὁποίους ἀνεζήτησε ἀπὸ τινῶν ὄρων καὶ οἱ ὅποιοι εἶχαν δραπέτευσῃ ἀπὸ τὴν ναυτοφυλακίαν τῆς Κουίνσταουν.

« Ἐνας Ἰαπωνέζος ἔτρεχε μὲ τὸν ἀετὸ του. » (Σελ. 44, στ. 6'.)

« Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἐννέα ἀριστεῖς. . . » (Σελ. 45, στήλ. α'.)

— εἰς τὸν δι' ἀγρόνης θάνατον, ἂν ὄχι ὄλοι, ἀλλὰ τουλάχιστον οἱ ἀρχηγοὶ των, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ ναύκληρος τοῦ πειρατικοῦ.

Οἱ πειραταὶ ἦσαν δεκαεπτὰ τὸν ἀριθμὸν. Ἀλλὰ μόνον δέκα συνελήφθησαν. Οἱ λοιποὶ ἐπτά εἶχαν κατορθώσῃ ναυφυγίων με μίαν λέμβον καὶ ναυθεῖον εἰς κάποιον ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὅπως δὴ ποτε, οἱ περισσότερον ἐπικινδύνοιο ἀπὸ τὴν συμμορίαν των εἶχαν πῆσῃ εἰς τὸς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, καί, μέχρις οὗτο ἀρχίσῃ ἡ δίκη των, τοὺς εἶχαν κλείσῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

Πόσον ὅμως τολμηροὶ ἦσαν οἱ ἀρχηγοὶ των, ὁ ἀρχιπειρατὴς πλοίαρχος Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ δεξιὸς των βραχιῶν, ὁ ναύκληρος Τζῶν Κόρπεντερ, εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν δραπέτευσίν των. Ὅχι μόνον αὐτοὶ ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὴν ναυτοφυλακὴν, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς συντρόφους των κατώρθωσαν νὰ φυγαδεύσων!

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο εὐκόλον ν' ἀπαμακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Κόρκ καὶ τὴν Κουβιτάου. Δι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία ἤρχισε τὰς ἐρεῦνας εἰς τὰς συνοικίας τῆς πόλεως, ἐνῶ πολυάριθμοι ἀστυφύλακες ἐφύλαττον τὴν παραλίαν ἐπὶ ἐκτάσει ἀρκετῶν μιλίων, ὀλόγυρα εἰς τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ.

Πρῶτον ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἦτο ἡ ἐπίσκεψις τῶν διαφόρων ταβερνῶν καὶ καπηλείων τῆς ναυτικῆς συνοικίας. Ἀλλὰ τὰ μέρη αὐτὰ εἶνε πραγματικὰ ἄσυλα, ὅπου οἱ κακούργοι συχνὰ διαφεύγουν τὴν καταδίωξιν. Οἱ ταβερναρῆδες των δὲν ἔχουν οὔτε δσιον οὔτε ἰερόν. Ἀρκεῖ νὰ πάρουν ὀλίγα χρήματα, καὶ δέχονται τὸν καθένα που ζητεῖ καταφύγιον, χωρὶς νὰ τον ἐρωτήσουν οὔτε ποῖος εἶνε οὔτε πόθεν ἐρχεται.

Πρέπει ἄλλως τε νὰ σημειώσωμεν, ὅτι οἱ ναῦται τοῦ « Χάλιφαξ » ἦσαν ὄλοι ἀπὸ διαφόρους λιμένας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Σκωτίας. Κανείς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶχε ζῆσῃ εἰς τὴν Ἴρλανδίαν. Δὲν ἐκινδύνευαν λοιπὸν ν' αναγνωρισθοῦν οὔτε εἰς τὴν Κόρκ, οὔτε εἰς τὴν Κουβιτάου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀστυνομία εἶχε τὴν περιγραφήν τῶν χαρακτηριστικῶν των, δὲν ἐσκόπευαν νὰ πολυκαιρίσουν μέσα εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ, με τὴν πρώτην εὐκαιρίαν που θὰ εἰδρίσκαν, νὰ φύγουν εἴτε εἰς τὴν ἐξοχὴν εἴτε διὰ θαλάσσης.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ἦτο δυστυχῶς πεπωμένον ναυπαρτίου, ὡς θὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τῶν τριῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθητο εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τῆς « Κουανθὲς Ἀλώπεκος » καὶ ἐκουβέντιαζαν μακρὰν ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα ὦτα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἦτο ὁ ἀξιὸς ἀρχηγὸς τῆς σπείρας ἐκείνης, ἡ ὁποία δὲν εἰδίστασε νὰ τον ἀκοουήσῃ, ὅταν με-

τέβηκε τὸ τρίστιον « Χάλιφαξ », τὸ ὁποῖον ἐκυβερνοῦσε διὰ λογαριασμὸν ἐνὸς ἐμπορικοῦ οἴκου τῆς Λίβερπουλ, εἰς πειρατικὸν πλοῖον.

Ἄγων ἡλικίαν σαρανταπέντε ἐτῶν, με ἀνάστημα μέτριον, με σώμα ρωμαλέον καὶ γερὴν κρᾶσιν, με ἀγριωπὴν φυσιογνωμίαν, ἦτο ἱκανὸς ν' ἀψηφίσῃ πάντα κίνδυνον. Ἦτο πολὺ περισσότερον ἐγχεράματος παρ' ὅσον οἱ σύντροφοί του, καὶ δι' αὐτὸ κατώρθωσε βραμυθὸν ἀπὸ ἀπλοῦς ναύτης νὰ φθάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐμποροπλοίαρχου.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΡΟΣ

[Μία ἀγγλομαθὴς Ἰαπωνέζα, ἡ δεσποινὶς Γεῖ Θεοδώρα Ὀζάιμ, κατοικοῦσα εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἰαπωνίας Τόκιο, συνέλεξε καὶ ἐξέδωκεν ἀγγλιστὶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν διήγησιν ἀπὸ τὰ καλλίτερα Ἰαπωνέζικα παραμύθια, εἰκονογραφημένα ἀπὸ τὸν σπουδαῖον τῆς ζωγράφου κ. Κακούζο Φουτζιγίμα. Ἐξ αὐτῶν ἡ « Διάπλασις » θὰ δημοσιεῖται ἐκλεκτότερα.]

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ-πολλὰ χρόνια, ἐξῆυσε εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Σινσίν, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἕνας μαϊμουδιάρης ποῦ ἐκέρδιζε τὸ ψωμί του μ' ἕναν πῆθηκο.

• Καλέ μου κύριε Κάπρε. •

Τὸν ἐγύριζε σ' ὄλα τὰ χωριά, καὶ τον ἐβαζε κ' ἔκαμνε παιχνίδια, κ' ἐμάζευε παράδες.

Ἐνα βράδυ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπήγῃε στὸ σπίτι του με πολὺ κακὴ διάθεσι, καὶ εἶπε τῆς γυναίκας του νὰ στείλῃ τὸ πρῶτὸ γιὰ τὸν χασάπη.

Ἡ γυναίκα ἀπόρησε πολὺ καὶ ἐρώτησε τὸν ἄνδρα τῆς: — Γιατί μου ἐζήτησες νὰ στείλω γιὰ τὸν χασάπη; — Ἐἶνε χαμένος κόπος νὰ γυρίζω πιά μ' αὐτὸν τὸν πῆθηκο. Ἐποραγέ- ρασε καὶ ξεχνᾷ τὰ παιχνίδια του. Τὸν χτυπῶ, ὄλο καὶ τον χτυπῶ με τὸ ραβδί μου, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ χορῆσῃ ὅπως πρέπει. Πρέπει λοιπὸν νὰ τον πουλήσω

στὸν χασάπη, καὶ νὰ πιάσω ὄ, τι λιανὰ μπορέσω. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ἡ γυναίκα ἐλυπήθηκε πολὺ τὸ καμμένο τὸ ζῶντι, κ' ἐπαρκαλέσῃε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴν του στὸν πῆθηκο, ὅλα ὅμως τὰ παρακάλεε τῆς ἐπῆγαν στὸν ἄερα, διότι ὁ ἄνθρωπος ἦτον ἀπόφασισμένος νὰ τον πουλήσῃ στὸν χασάπη.

Ὁ πῆθηκος ἦτο στὸ διπλανὸ δωμάτιο, καὶ δὲν του ἐφυγεν οὔτε λέξις ἀπὸ τὴν κουβέντα. Ἐκατάλαθεν ἀμέσως ὅτι θὰ τον ἐσφαζαν, καὶ εἶπε μοναχὸς του: — Βάρβαρος, ἀλήθεια, ποῦ εἶνε ὁ ἀρέντης μου! Τόσα χρόνια τον ἐδοῦλεψα πιστὰ, καὶ αὐτὸς, ἀντὶ νὰ μ' ἀρίστη νὰ τελειώσω τὲς ἡμέρας μου με τὴν ἀνάπαισι καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἐτοιμάζεται νὰ με δώσῃ τὴν μὲ σφάξῃ ὁ χασάπη, καὶ τὸ ἄμοιρο κορμί μου θὰ γίνῃ φητὸ καὶ στουζάδο, καὶ θὰ φαγωθῇ! Ὁχ! ἀλλοίμονό μου! Τί νὰ κάω τώρα; ..

Ἄ! νὰ, μιά ἰδέα λαμπρὰ ποῦ μου ἤλθε! Ἐἶνε ἕνας ἀγριὸς κάπρος, ποῦ ζῆ στὸ δάσος, ἐδῶ κοντὰ. Πολλὰς φορὰς ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὴν σοφίαν του. Ἦσως ἂν πάγω καὶ του διηγηθῶ σὲ τί στενὰ ἐμπλέξα, θελήσῃ νὰ μου δώσῃ τὴν συμβουλήν του. Ὅα πάγω καὶ θὰ δοκιμάσω.

Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χασῃ. Ἐξεγλύστρησεν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, κ' ἐτρέξε ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα στὸ δάσος νὰ βρῇ τὸν κάπρο. Ὁ κάπρος ἦτο στὸ σπίτι του, καὶ ὁ πῆθηκος ἐκάθησε καὶ ἀρχισε ἀμέσως τὴν θλιβερὴν ἱστορίαν του. — Καλέ μου κύριε Κάπρε, ἄκουσα νὰ ἐγκωμιάζουσι τὴν σοφίαν σου. Εἶμαι σὲ μεγάλη στενοχωρία, καὶ σὺ μόνος μπορεῖς νὰ με βοηθήσῃς. Ἐγέρασα στὴ δουλειά του ἀρέντη μου, καὶ, ἐπειδὴ δὲν μπορῶ πιά νὰ χορεύω καλά, αὐτὸς σκοπεύει νὰ με πουλήσῃ στὸ χασάπη. Τί με συμβουλεύεις νὰ κάμω; Ἐἔρω πόσον εἶσαι σοφὸς καὶ γνωστικός. . .

Ὁ κάπρος εὐχαριστήθηκε με τὰ κολακευτικὰ λόγια τοῦ πῆθηκου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τον βοηθήσῃ. Ἐβουλογίσθηκε λιγάκι, καὶ ὕστερα εἶπεν: — Ἐχει μωρὸ ἀρέντης σου; — Ὁ! βέβαια, εἶπεν ὁ πῆθηκος, ἔχει ἕνα ἀγοράκι. — Καί, δὲν το βάζουσι κοντὰ στὴν πόρταν τὸ πρῶτὸ, ὅταν ἡ κυρά σου ἀρχίσῃ τὴν δουλειά του σπιτιοῦ: (Ἐπεται συνέχεια)

Ἡ Πολύνα Δημητριάδου ἡ πρώτη-πρῶτη ποῦ ἀπέκτισε τὸ Σῆμα, ποῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Τὶ ἔκτακτον ποῦ εἶνε! Μερικοὶ δὲν ἐπαρκατέρησαν τὸ μικρὸν Τ, καὶ ἐνόμισαν εἰς τὸ Δ. Π. ἦσαν τὰρχικὰ τοῦ ὀνόματός μου, ἀλλὰ ἐπειτὰ ἐνόησαν τὸ λάθος των. Εἰμπορῶ νὰ σε διαβεβαιώσω, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ το ἔχω δὲν ἐβήξα ἔξω χωρὶς αὐτό.» — Καὶ ὁ Πρίγκιψ τῶν Ἀθηῶν με πληροφορεῖ τὰ ἐξῆς: «Τὴν καρτίτσον τὴν ἔλαβεν ἡ ἀδελφή μου καὶ τὴς ὑπερήρασε τὴν ἐφόρεσε δὲ ἀμέσως.» (Ὁχι! θὰ τὴν ἄφινε νὰ τῆς κρυώσῃ. . .) — Ὁ Τηλέμαχος: Μόλι ἐλαβὸν, ἀγαπητὴ μου Διάπλασι, τὸ Σῆμα, καὶ σπεύδω νὰ σου γράψω ὀλίγας λέξεις, διότι δὲν ἔχεις ἰδίαν πόσον μου ἤρεσεν. Εἶνε τὸσον κομψὸν καὶ ὠραῖον, ὥστε δὲν θὰ δυνθῶ οὔτε στιγμήν νὰ το ἐγκαταλείψω.» — Καὶ ὁ Ἐῦμαιος: «Μόλις χθὲς ἔλαβα τὸ Σῆμα, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενα με τὸσον ἀνυπομονσίαν, κ' ἐνούσιασθον τὸσον πολὺ, ὥστε οὔτε εἶνε δύναται νὰ φαντασθῇ. Διότι εἶνε ἔκτακτον, καὶ θὰ το φορῶ παντοῦ καὶ πάντοτε.» — Χαίρω πολὺ ποῦ ἤρεσε τὸσον τὸ Σῆμα, ἂν καὶ δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβελίαν. Ὅλοι ὅσοι το ἔλαβαν, ποῦ γράφουν περὶ αὐτοῦ ἐθουσιωδῶς.

Ἐπρεπε νὰ εἶχα τὸσον νὰ δημοσιεύσω μίαν τουλάχιστον ἀπὸ τὰς δύο ὑπαισιώτικας ἐπιστολάς του Ἀποστόλου τοῦ Νέστορος [Σε]. τὸ ὁποῖον εἶχα σήμερον ὑπ' ὄψιν μου. Ὅα ἐβλέπατε πόσον ἐνοιαφένουσαι εἶνε, διότι πραγματεύονται ὀλίγα καὶ θέματα τοῦ κύκλου μας, καὶ θὰ ἐμψύχων ἀκόμη μίαν φορὰν με τὸσον ἀγάπην. με πόσον ζῆλον κ' ἐθουσιασμὸν παρακολουθοῦν τὴν κινήσιν μας οἱ καλεῖ φίλοι, ὡς ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νέστορος. Καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας του πῶς νὰ τον εὐχαριστήσω!

Ὁ Μενελλῆς μου ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ ἐν Βώλῃ Σύλλογος «Πρόδοσι» ἔκαμνε ἐσχάτως ἐκδρομὴν. Ὅλον τὸ δικητικὸν Συμβούλιον καὶ πολλὰ ἐκ των μελῶν ἐξέδραμον μέχρι τῆς καλαϊκῆς πόλεως Παγασαί. Πολὺ ὠραία ἰδέα αὐτῶν ἐκδρομῶν, καὶ τὴν συνιστῶ εἰς ὄλους τοὺς Μικροὺς μας Συλλόγους.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς, ἐκλήφθει ἀντ' ἄλλου ἕνα βράδυ, ἐβουλοκλήθῃ ἀλύπτει. Ἀλλ' οἱ φίλοι του τὸν ἔφραν γελῶντα διὰ τὸ πάθημά του — Γιατί γελᾷ; τὸν ἐρωτοῦν. — Μὰ εἶνε νὰ μὴ γελᾷ, ἀδειφέ, γιὰ τὴν κοροιδίαν ποῦ τοὺς ἔπαιξα; Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Ἀθλητοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐγγραφῆς διὰ τὸ 1904, με ὄλα τὰ πρόνομια καὶ με δικαίωμα λαχείου, καθὼς καὶ ἡ προθεσμία τοῦ Γ' Διαγωνισμοῦ Ζεσπαθώματος, παρατείνονται μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου ε.ε. Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

ἩΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

Σᾶς συνιστῶ τὸ νέον εἰκονογραφημένον διήγημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σμυρναϊκὸν φύλλον καὶ θὰ διαρκῆσῃ ἕνα ἔως ἐνάμιστον μῆνα. Τὸ «Ἡμερολόγιον Ὀρφανῶν» δὲν εἶνε, βλέπετε, ἕκτενός μὲ μυστικόν. Ἀλλ' ἔχει ὄλα τὰ στοιχεῖα μυστικότητος, καὶ θὰ σας δώσῃ μίαν μεγάλην ἀπόλαυσιν. Ὅα συμπάθησεν πολὺ τὴν μικρὰν τὴν ἡρώδα, τῆς ὁποίας τὸσον παράδοξος εἶνε ἡ θέσις καὶ συγκινητικὴ ἡ περιπέτεια. Καὶ τὰς ὠραίας, τοῦ σαφῆς θὰ τὰς ἴδῃτε ζωντανευμένας εἰς καλλιτεχνικωτάτους εἰκόνας.

Ἡ Πολύνα Δημητριάδου ἡ πρώτη-πρῶτη ποῦ ἀπέκτισε τὸ Σῆμα, ποῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Τὶ ἔκτακτον ποῦ εἶνε! Μερικοὶ δὲν ἐπαρκατέρησαν τὸ μικρὸν Τ, καὶ ἐνόμισαν εἰς τὸ Δ. Π. ἦσαν τὰρχικὰ τοῦ ὀνόματός μου, ἀλλὰ ἐπειτὰ ἐνόησαν τὸ λάθος των. Εἰμπορῶ νὰ σε διαβεβαιώσω, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ το ἔχω δὲν ἐβήξα ἔξω χωρὶς αὐτό.» — Καὶ ὁ Πρίγκιψ τῶν Ἀθηῶν με πληροφορεῖ τὰ ἐξῆς: «Τὴν καρτίτσον τὴν ἔλαβεν ἡ ἀδελφή μου καὶ τὴς ὑπερήρασε τὴν ἐφόρεσε δὲ ἀμέσως.» (Ὁχι! θὰ τὴν ἄφινε νὰ τῆς κρυώσῃ. . .) — Ὁ Τηλέμαχος: Μόλι ἐλαβὸν, ἀγαπητὴ μου Διάπλασι, τὸ Σῆμα, καὶ σπεύδω νὰ σου γράψω ὀλίγας λέξεις, διότι δὲν ἔχεις ἰδίαν πόσον μου ἤρεσεν. Εἶνε τὸσον κομψὸν καὶ ὠραῖον, ὥστε δὲν θὰ δυνθῶ οὔτε στιγμήν νὰ το ἐγκαταλείψω.» — Καὶ ὁ Ἐῦμαιος: «Μόλις χθὲς ἔλαβα τὸ Σῆμα, τὸ ὁποῖον ἐπερίμενα με τὸσον ἀνυπομονσίαν, κ' ἐνούσιασθον τὸσον πολὺ, ὥστε οὔτε εἶνε δύναται νὰ φαντασθῇ. Διότι εἶνε ἔκτακτον, καὶ θὰ το φορῶ παντοῦ καὶ πάντοτε.» — Χαίρω πολὺ ποῦ ἤρεσε τὸσον τὸ Σῆμα, ἂν καὶ δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβελίαν. Ὅλοι ὅσοι το ἔλαβαν, ποῦ γράφουν περὶ αὐτοῦ ἐθουσιωδῶς.

Ἐπρεπε νὰ εἶχα τὸσον νὰ δημοσιεύσω μίαν τουλάχιστον ἀπὸ τὰς δύο ὑπαισιώτικας ἐπιστολάς του Ἀποστόλου τοῦ Νέστορος [Σε]. τὸ ὁποῖον εἶχα σήμερον ὑπ' ὄψιν μου. Ὅα ἐβλέπατε πόσον ἐνοιαφένουσαι εἶνε, διότι πραγματεύονται ὀλίγα καὶ θέματα τοῦ κύκλου μας, καὶ θὰ ἐμψύχων ἀκόμη μίαν φορὰν με τὸσον ἀγάπην. με πόσον ζῆλον κ' ἐθουσιασμὸν παρακολουθοῦν τὴν κινήσιν μας οἱ καλεῖ φίλοι, ὡς ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νέστορος. Καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας του πῶς νὰ τον εὐχαριστήσω!

Ὁ Μενελλῆς μου ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ ἐν Βώλῃ Σύλλογος «Πρόδοσι» ἔκαμνε ἐσχάτως ἐκδρομὴν. Ὅλον τὸ δικητικὸν Συμβούλιον καὶ πολλὰ ἐκ των μελῶν ἐξέδραμον μέχρι τῆς καλαϊκῆς πόλεως Παγασαί. Πολὺ ὠραία ἰδέα αὐτῶν ἐκδρομῶν, καὶ τὴν συνιστῶ εἰς ὄλους τοὺς Μικροὺς μας Συλλόγους.

Μεγιστοφροσῆ, Ἄδωνι, Νάρκισσε, Φοῖβε, Ἄραμι, δὲν ἔχω λόγους νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἔδωκτον τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως, καὶ διὰ τὸ λαμπρὸν ζεσπαθώμα με τὸ ὁποῖον ἐωρτάσατε τὴν ἰδρυοῦν του. Διπαρκαγγελαί σας ἐξεταλέσθησαν, καὶ δὲν ἀμυβᾶλλον εἰς θὰ λάβω καὶ ἄλλας, καὶ ἄλλας. . .

Κόρη τοῦ Ἀθέροφ [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν. Γράφεις με ἀρέσειαν καὶ ἀπόδητα, καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Σὲ συγγαίρω διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ μακροῦ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ ὑπάγετε ἔχω ἀρκετοὺς συνδρομητάς, ἀλλὰ γρήγορα θὰ διαπλασιασθοῦν με τὰς ἐνεργείας τῆς ἀγαπητῆς μου Νομαρχοπούλας.

Ἡ Μυστηριώδης Φύσις ποῦ στέλλει σήμερον Ψηφιδέλιον, ἀπάντησιν εἰς τὴν ΙΕ' Κυριακὴν, κατάλογον τῶν Βύσμιων τοῦ 1903 καὶ παραγγελίαν διὰ τὸ Σῆμα. Μολοντοῖ ἀρραβωνιασμένη, ἡ φιλικὴ μου Μυστηριώδης Φύσις δι' ὄλα, βλέπετε, εὐρίσκει καιρὸν. Ἄς το ἐθυμοῦνται αὐτὸ αἰ ἐλευθερεῖ καὶ ἄς μὴ προσφασίζονται ἀσχολίας.

Ἡ Ἐυαγγελία Μ. Μαστρογιαννάκη, περισινή μου φίλη, ποῦ γράφει τὰ ἐξῆς: «Κατενυχαριστημένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σου, ἀνανεώσω τὴν συνδρομήν μου διὰ τὸ νέον ἔτος 1904, τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα νὰ εἶνε καὶ δι' ἐσὲ πλέον εὐχάριστον ἀπὸ ὄλα τὰ παρελθόντα, καθὼς θὰ εἶνε δι' ἐμὲ με τὴν καλὴν σου συντροφίαν.» Εὐγενέστατον καὶ χαριτωμένον!

Ὁ φ καὶ συνδρομητὰ μου, ὅλα καὶ συνδρομητῆραί μου εἰς τὸν παιδικὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὸ παραμυθὸν Σάββατον ὁ Κοκ καὶ ἡ Κα Μοντούρη διὰ τὴν χαριτωμένην τὴν μικρὰν Ρίτσαν. Ἐκεῖ ἡ Μιράντα, ὁ Ἀριεῖ, ὁ Ἄγιος Μόσχος, ὁ Ἀκρίτας, αἱ ἀδελφαὶ Κάκια καὶ Μίνα Ὀρλόφ, ὁ Ἀνδρῆκος Ζυγομαλάς, τὸ Ἄνθος Ἀλόης, ἡ Ἀιλὴ καὶ ὁ Ἰσιδοβίκος Σμιθ, ὁ Χρίστος Διαμαντοπούλος, ἡ Τζένη Καμπούρογλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μοῦ εἶπαν εἰς εἶχε ὠραϊώτατα κοστούμια, κ' ἔχουσαν ὄλους τοὺς νέους χορούς, κ' ἐραγοῦθησαν, καὶ ἀπήγγειλαν, καὶ ἐπολέμησαν με κομψοῖ. Ἀληθινότητος ἐντυπώσεις ἀπεκόμισεν ἀπὸ τὸν χορὸν αὐτὸν καὶ ἡ μικρὰ Κάκια τοῦ κ. Σενοπούλου, ἡ ὁποία ἔκαμνε ἐκεῖ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς εἰς τὸν κόσμον. Δύο ἐτῶν χορευτρία, φαντασθῆτε! Καὶ ὅμως ἔγχευσε. . . καρβέλλιαν, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν χαρτοπόλεμον.

Ἐγχαίρουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Παρθένον Λάσος (Σ. Β. τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον μ' ἐλαχίστην διαφορὰν. Ἐστειλε Τιμοκατάλογον, δικτυωτὸς λεπτομερέστερον δὲν ἔχω ἀργότερα θὰ τυπωσῶ) Μαρίκον Λύχνον (+*); καλαῖον μου συνδρομητήν, ἀλλὰ νέον μου φίλον, διότι πρώτην φορὰν ἀποφασίσε: νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον) Σιδῶν (Ρ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξε) καὶ πρὶν ἄλλη φίλον μου, ἀλλὰ τώρα δὲν το ἔχει) Ἄερα τῆς Λίγνης (Ν. Φ.) Ἀρμονίαν τοῦ Κόσμου (Σ. Ι. Μ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας δελτία ἔστειλα) Μικρὰν Βασιλοπούλαν (αὐτὸ ἐξέλεξε κατὰ σύστασιν τοῦ ἀδελφοῦ σου, δὲν γράφω τὰρχικὰ σου, διὰ νὰ μὴν ἐνοηθῆς ἀπὸ τὰς συμβαθῆσιν σου) Στρατηγὸν Μπουλλῆ (Γ. Ν. καὶ πάλιν τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον. εὐτυχῶς εἶχε τρία πρὸς ἐκλογὴν) Πιερίν τῆς Μελίσης (Δ. Π. εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς γράφεις ἔστειλα ἐκ νέου τὸ πρῶτον φύλλον) Ἀστέρων τοῦ Βέγα (Β. Δ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξε [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἡ ψήφου σου ἐπρόβλεψε) Λεμονιάτικον Ἀστέρων (Ν. Ο. Α. αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρων. ἄλλη φορὰν θὰ μου γράψῃς περισσότερα) Ροδοδάκτυλον Ἠδῶ (Α. Ι. Π. ὁ ὁποῖος; — εἶνε ἄγριον, βλέπετε. — «εὐλογεῖ ἐκείνους, οἵτινες ἔσχον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ἰδρῶσαι πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως Συλλό-

γους, εἰς τὴν ὑπαρξίν των ὁποῖων ἀφείλε τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐγγραφῆς του») Περιβόλι τῆς Καρδίτσας (Δ. Φ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) Βάσκον δὲ Γάμιν (Γ. Π. εὐχαριστῶ δι' ὄλα γράφεις: τετράδια ἔστειλα) Κουανθὲν Νεῖλον (Ν. Π. τὸ ὁριζοῦν ἐπρόφρασε καὶ τὸ ἐπῆρξεν ἄλλος: Χάρτην λύσεων ἔστειλα) Μπατῆν τοῦ Σαρωνικοῦ (Χ. Β.) Ἀεραυτῆρ (Π. Π. Π. ἡ ἐπιστολὴ σου ἐστῆλη! Χαριτωμένο Ἄγγελολοῦδι (Π. Ρ. ἔστειλα ὄ, τι ἐζήτησες) Ἀνθοφόρον Μάιον (Γ. Ι. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξε χάρτην τῶν λύσεων ἔστειλα) Τέκνον τῶν Βράχων (Μ. Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο μόνον κατὰ ἄλλο καὶ τὸ ἐσομείωσα εἰς τὸ ψηφιδέλιόν σου) Ἡμεροδείκτην (Γ. Κ.) Ἰουσιμμένην Κοίκαλαν (Ι. Γ. αὐτὸ βεβαίως προτιμᾷς) Ἀπαστραπτόντα Μανδῶν, καὶ Φωτογράφον τοῦ Ἐδισσων.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Ἄνθος Ἐλπίδος με τὸ Ἀταβύριον Ρόδου, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Κόμητα Μορτεγγῆστον, Ἄετον τῆς Ἐρήμου καὶ Ροδιον Δόκιμον — ὁ Ἐρῆθος τῶν Ἀντικυθῆρων με τὴν Μέμυριδα, Πράσιον Λαβίρι καὶ Κετρί; — ὁ Μενελλῆς με τὸν Κερδῶν Ἐρμῆν καὶ Ἰπερηφανὸν Ἰαπέα — ἡ Κάκια με τὴν Κόρην τοῦ Βοινοῦ, Φρᾶ-Διαβόλον, Μουρμούρη, Ἀδρόν Χόπ, Ἰαπόνη ὁ τοῦ Μεσοσαίονος καὶ Ἀδελφὴν Ψυχῆν — Ψυχολόγος με τὸ Ἐνθουμὸν Ὀνειροπόλον Ψυχῆν καὶ Ἄετον τοῦ Πηλόου — ἡ Τρέλλα τοῦ Κόσμου με τὸ Τρελὸ Ναντάκι, Τρελὸ Πορτίκι καὶ Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηῶν — ὁ Νέος, Μαργαρίτης με τὴν Ἀγωνιστῆν Ψυχῆν, Ὀνειροπόλον Ψυχῆν, Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος Μαργαρίταν τοῦ Φάουσι — ὁ Λέων τῆς Χαίρωνείας με τὴν Ὁραίαν Ἀμαζόντα, Κουκουναροβρομμένον, Ἄγγελον τῆς Χαράς καὶ Ἄγγελλον τῆς Ἀγάπης — τὸ Περωμένον με τὴν Τσιγγαρόελλαν, Φιλιππα τοῦ Βούματός, Ἄετον τῆς Ἐ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἡμετέρας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστῶν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῶν φρ. 7.—Ἐξωτερικῶν φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.
περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 14 Φεβρουαρίου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 7

θῶς καὶ τοὺς γονεῖς σου.) Ἄρκτον τοῦ Βορῶ (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἄσπρα γράφεις· δὲ ἀμφιβάλλω, ὅτι τώρα πῶς ἔχεις ἔμπρός σου τὸν Ὀδηγόν, ποτὲ δὲν θὰ χάμης λάθος.) Σ. Σουβέλην (ἡδὲ ἀπαντῶ ὅσα ἀνωτέρω πρὸς τὸν Ι. Ζωγράφον· ἐπειδὴ θύμω· ἡ Συλλογὴ τῶν Ἀσκήσεων σου εἶνε πλήρης, θέλεις νὰ τὴν φυλάξω διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν;) Κάνια, Θεσσαλικὴ Ἀκίττα (εὐχαριστῶ πολὺ, ἀλλὰ δὲν θὰ γράφω τίποτε μέχρι νεότερας παραγγελίας.) Δρὸν τοῦ Κάμπου (ἡ εἰσοδος τῶν ἀδιηγημάτων τοῦ κ. Ξενοπούλου εἰς τὴν Τουρκίαν εἶνε ἐλευθέρως εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας.) Ἀργυρὴν Πεσλὴν (τὸ Σημά σου παρεδόθη εἰς τὸ ταχυδρομικὸν τὴν 27 Ἰανουαρίου· δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὸ ἔλαβες.) Μαριγῶ Β. Μαρούσου (εὐχαριστῶ ἔσται) Λέοντι τῶν Ἰνδιῶν (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν εὐχάριστον μεταβολὴν βλέπεις τί κερδίζει κανεὶς ὅταν εἶνε ἐπιμελής, ὅταν κἀμνη τὸ καθῆκόν του.) Χριστόφορον Παρασχάκη (ἔσται) Ἀγαστείδην Σιάτην (εὐχαριστῶ πολὺ) Κοκκινόπιπτερον (τὸ ἔλαβες;) Ζωβλίαν, Ψυχολόγον Κορυθαίολον Ἐκτορα (δὲν ἐλήφθησαν) Ἐρρικια, Ταπεινὸ Γραμμὴ ([EE] διὰ τὴν ἐξυπνοτάτην ἐπιστολήν· ἔγινεν αἰτία νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ ὁ Ἀναίας, ὁ ὅποιος κἀνὶ θὰ γράφῃ τώρα γρήγορα) Ἀγγελον Ἀνθρακίον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄρατον δελτάριον) Γρέλλαν τοῦ Κόσμου (μπᾶ! καὶ ἴσα ἴσα παραπάνω μ' ἐρωτᾷ τὸ Ἄνθος Ἐλπίδος τί συμβαίνει· θὰ τοῦ εἰπῶ λοιπὸν δι' ἡ δευτέρα πρότασις ἐδημοσιεύθῃ κατὰ λάθος.) Νέον Μαργαρίτην (εὐχαριστῶ δι' ἄσπρα γράφεις) Φροῦ-Φροῦ, Λέοντα τῆς Χαιρωνίας (βέβαια δὲν θὰ ἔγινε ἐν γνώσει ἀπλῆ ἀμυψίωσις) Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ ([E] διὰ τὴν ὄρατον ἐπιστολήν· λέγεις δι' ἐσωκλείεις τὸ ψηφιδέλιον, ἀλλὰ δὲν το ἤρα· μὴ ἐνοουῶσαι νὰ το συντάξω ἐγὼ, σύμφωνά με ὅσα γράφεις) Ἡλιάκην Ἀκίττα (νὰ μου γράψῃς συχνά, καὶ τότε διὰ τὰ φύλλα θὰ σου φαίνονται ὄρατοτερα, διότι διὰ θὰ ἔχουν τὸ ψευδώνυμόν σου.) Θεοδόσιον Σ. Βενεζάνη (τώρα πῶς ἔλαβες τὴν ἀρχὴν, νὰ ἐξακολούθῃς;) Περωμένον, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου ([3E] διὰ τὴν ὄρατον ἐπιστολήν) Θυμιωμένον Κώνωπα, Μαργαρίτην Ρόδου (κατενοουσιασμένον με τὸ Σημά, πῶς εἶνε ἀπαράλλακτον ὅπως ἐδημοσιεύθη;) Μάριον Γ. Πιπινέλην, Κρόταλον ([EE] ἔχω ὑπ' ὄψιν μου δύο ὄρατοτάτας ἐπιστολάς σου· τὰ δέοντα πρὸς τὸ ζῆλον τῶν ἀδελφῶν.) Ἑλληνοπαίδα, Πρίγκιπα τῆς Ἐπαύσεως ([E] διὰ τὴν ὄρατον καὶ... εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν) Μυροδόλον Χαραγγίτην (ἡ ὅποια ἔλαβε διημιᾶς τέσσαρας ἐπιστολάς ἀπὸ φίλας μου καὶ μου γράφει κατενοουσιασμένῃ) Μέλλοντα Διαλωμάτην (ὁ ὅποιος, ὡς διηλωμάτης πῶς εἶνε, προβλέπει μεγάλας τὰς συνεπείας τοῦ Ρωσοαἰωνικοῦ πολέμου· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἰσεύρω ἀπὸ τέτοια τίποτε!) Γάτον τῆς Ἀνατολῆς (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας.) Διαντα Μαστιγοφόρον, Κεντρὶ (πῶς φαίνεται περιεργῶς, πῶς ἀπὸ τῆς ψηφορορίας τῶν ψευδωνύμων ἐπροκηρύχθη πρὸς μὲν, δὲν ἔγιναν ἀκόμη... ἐκλογικαὶ διαδηλώσεις!) Δωρίδα Παρθένον (ὅταν θέλῃς, θὰ εὐρίσκῃς καιρὸν) Λευκὸν Ἴον (πῶς θαυμάζει· ὅπως τοὺς προφθαίνω βλοῦς καὶ εἰς τὴν καθέναν ἔχω νὰ πῶ καὶ ἀπὸ ἓνα κ' ἀπὸν λόγον· εἶνε σίγμα πῶς κ' ἐγὼ θαυμάζω δι' αὐτὸ, διότι, εὐτυχῶς, οἱ φίλοι μου εἶνε πολλοί.) Μικρὸν Συμφωνίαν (πῶς τὸσον τῆς ἀρεσῆς τὸ ποιητικόν· α' Ὁ Κύριος; Κανεὶς ὡστε το ἔμαθεν ἀπέξω;) Λεσβιακὸν Ἄνθος (ἔσται) εὐχαριστῶ δι' ἄσπρα γράφεις.) Χρυσὸν Μήλον, Νεατὸν Ἡθοποιὸν, Ἰδιότροπον Νεανίδα, Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ, Ζδ Ζδ καὶ λοιποὺς ἑσπαθωμένους φίλους μου, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἐνεργείας των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Μαρτίου
Ὁ χάριτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Πραγμαίῳ μὲς εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
57. **Αεξίγραφος**
Ἄρνησιν μ' ἀντινομίαν
Καταλλήλιος ἂν συνδέσῃς,
Ποταμῶν τοῦ νέου Κόσμου
Παρεισθὲς θάποτελῃς.
Ἐστὴν ὄνο τοῦ Ἁλεκτρινοῦ Σπινθηροῦ.
58. **Γωνία.**
+ * * * * = Νῆσος
* + * * * = Νῆσος
* + * * * = Νῆσος
* + * * * = Νῆσος
+ * * * * = Νῆσος
Καὶ οἱ σταυροὶ ἐπίσης, ἀποτελοῦν νῆσον.
Ἐστὴν ὄνο τοῦ Φρονιμοῦ.
59. **Ἐπιγραφή**
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς:
P E N P T
H A O Y E I
N A I O M S
O B A N N Y
Π A I A Φ
Ἐστὴν ὄνο τοῦ Ἑλληνιστοῦ.
60. **Ἐρωτήσεις.**
Τὶ πράγμα θέλεις μὴν φράνῃς ἐν λεπτόν, δύο φορές εἰς ἓν δευτερόλεπτον καὶ ποτὲ εἰς ἓνα αἰῶνα;
Ἐστὴν ὄνο τῆς Μυστηριώδους Φωνῆς.
61-64 **Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου**
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τῶσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν Κυβίλετον:
σαίς, μίσις, βαίω, ἀμνός.
Ἐστὴν ὄνο τοῦ Πεδίμου τοῦ Βορείου.
65. **Μαγικὴ Εἰκὼν.**

Πῶς εἶνε ὁ κ. Ἐντομολόγος;
[Τὸ κεκομμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἄνευ περιγραφῆς.]
66. **Μεσοστιχίς.**
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν φιλόσοφον καὶ συγγραφεῖα:
1. Ἀρχαῖα βασίλισσα 2. Κράτος εὐρωπαϊκόν 3. Ἄμνη τῆς Ρωσσίας 4. Διόσμητος Ρωμαῖος 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 6. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
Ἐστὴν ὄνο τῆς Ἀλεξανδρίας.
67. **Ἑλληνοσύμφωνον**
ου - εα - ε - αεὐεῖ - ο - ου - ιασου - οαιο.
Ἐστὴν ὄνο τοῦ Πίν-Χδ.
68. **Γρέφος**
χρῆμα Θ
Ἐστὴν ὄνο τῆς Στεργίας

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48.
604. Ἀσθόλος (ἄς, Βῶλος) - 605. Ρῶμη (ῥῶ, μῖ). - 606. Θαύμας-θαύμα. - 607. Βού. ὄβος.
608. ΧΙΜΑΙΡΑ 609. Τ Α
Ι Ι Α Ι Η Μ Α Ρ
Μ Ι Α Η Τ Ο Ε Λ Χ
Α Η Ρ Θ Ε Ι Μ Ι
Ι Α Τ Ρ Ι Κ Η Μ Μ
Ρ Ο Κ Μ Α Δ Κ Η
Α Ι Σ Θ Η Μ Α Χ Δ
610-612. 1. Χέλιων. 2. ὁ Βι- Ο Ι Τ Η
ας (βύας). 3. ὁ Σίγις (Σίγις) Σ Σ
613-614. 1. Μήλον, Μήλιος, μῆλος, Πύλος, πῆλος, πῖος, πῖον, ἄπιον. 2. Μηρός, ἐπρός, ξυρός, τυρός, Τύρος, τύλος, μέλος, μένος, μόνος, γόνος, γόνου, γόνου. - 615-619. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Ο: Αἰμος, Γάμος, ἌΝοια, Πόλος, ἩΣίδος = ΑΓΑΠΗ, ΙΑΝΟΣ. - 620. Νέος ἂν ποιήσῃς, γῆρας ἔχεις εὐχάλις. - 621. Ὅμοιος ὁμοίω ἀεὶ πελάζει (ὄμοιοι, ὄμοιοι, ὄμοιοι, ὄμοιοι, Πέλλα, τῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσι δὲ 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀδελφῶν τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]
Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μόνον με τὸ ἐξωτερικόν. - Κωνστ. Χριστοπούλου, Βιβλιοπωλεῖον Παρασκευοπούλου, Βῶλος. (Δ,15)
Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μεισιτέως καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σολωμοῦ τῆς Καρδίας. Χαιρέτω τὴν Ἀγωνίδεσσαν Ψυχὴν καὶ Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν. Ἐρωτῶ τὸ Ταπεινὸν Γραμμὴν ἂν ἔλαβε δελτάριά μου - Ἰππότης τοῦ Μεσαίωτος (Δ,16)
Πᾶσι ἀνταλλάσσω δελτάρια εὐχαριστῶν τοῦ ἀποσταλάντας μέχρι τοῦδε. - Κωνσταντῖνος Α. Γαβριήλ, Συμῆρη. (Δ,17)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτὰ 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτὰ 30

Αἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰ δύνονται νῆποκτῆσθαι διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐφάπαξ δι' ἓν ἔτος φρ. 1.20, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1.20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράζωσιν τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἄλλοι ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ προπεῖν νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινὰ τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Πρακτικῶν τῆς Διαπλάσεως, ἢ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλου μας.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἐγνώριζε λαμπρὰ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἦτο εὐκολον νὰ προσδεύθῃ ἐντίμως εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον, ἂν τὰ τρομερὰ πάθη του, ἡ ἀγρία φιλοχρηματία του, ἡ ἀπειρὸς φιλαρχία του δὲν τὸν ἔρριπταν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἐγκλήματος. Ἄλλως τε ἦτο τῶσον πανούργος, ὥστε κατῳρθοῦνε νὰ κρύπτῃ τὴν μοχθηρίαν του ὑπὸ τὴν τρυφότητα τοῦ θιλασσινοῦ, καὶ τῶσον τὸν ἐβοηθοῦσεν ἡ τύχη του ὥστε ποτὲ δὲν εἶχεν ἐμπνεύσῃ τὴν πειράμιτράν ὑποψίαν εἰς τοὺς ἐφοπλιστὰς ἰδιοκτητὰς τοῦ πλοίου του.
Ὁ ναύκληρος Τζῶν Κάρπεντερ, ἀνθρώπος σάρκιντα ἐτῶν, κοντότερος, ἀλλὰ πολὺ δυνατός, ἐφαίνετο ἐντελῶς διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν Χάρρην Μάρκελ, μετὰ τὸ ὑποῦλον ἐξωτερικόν του, τοὺς ὑποκριτικοὺς τρόπους του, τὴν εὐκολίαν που εἶχε νὰ κολακεύῃ τοὺς ἀνθρώπους, τὴν ἐμφυτὸν πανουργίαν του καὶ τὴν κρυψινοσίαν του. Ὅχι ὀλιγότῃρον φιλοχρηματικός, ἦτο τῶσον ὀμνὸς τῆν ψυχὴν ἔσον καὶ ὁ καπετάνιος του, καὶ ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀπαισίαν ἐπιρροήν, τὴν ὅποιαν προθύμως ὑφίστατο ὁ Χάρρης Μάρκελ.
Ὁ ταίφος ἀπὸ τοὺς καθημένους εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι, ἦτο ὁ μάγειρος τοῦ Χαλίφαξ, ὁ Ρανυᾶς Κῶφ, ἔχων ἰνδοσάκωνικὴν τὴν κατάγωγὴν. Ἀφωτισμένους καὶ αὐτὸς ἐξ ἐλοκλήρου εἰς τὸν καπετάνιον του, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι οἱ σύντροφοί του, ἄξιζεν, ὅπως αὐτοί, ἐκατὸν φράς τὸ σκόνιν τῆς κρεμάλας διὰ τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὅποια ἐκόμει μαζί τῶν εἰς τὸν Εἰρηνικὸν κατὰ τὰ τρεῖς τελευταῖα ἐτῆ.
— Δὲν εἶπαροῦμε πᾶσι νὰ μείνωμε ἐδῶ! ἔλεγεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ μετὰ χαμηλὴν φωνήν. Πρέπει ἀπόψε κ' ὄλας νὰ φύγωμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταβέρνα... Ἡ ἀστυνομία μᾶς πῆρε μυροῦδιὰ, καί, ἄμα ξημερώσῃ, θὰ μὲς ξανασακώσουν!
Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἀπήνητησεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Κουίνσταντὸν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.
— Πολὺ ἀργεῖ ὁ Οὐίλ Κόρτης! παρετήρησεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ.
— Ἐ! ὁ Χάρρη, τί θὰ κἀν;... ἀπήνητησεν ὁ ναύκληρος. Ἐῖρει πῶς τον περιμένομεν ἐδῶ, κ' ἐδῶ θὰ μὲς βρῆ.

ἀπὸ αὐτὴ τὴν ταβέρνα... Ἡ ἀστυνομία μᾶς πῆρε μυροῦδιὰ, καί, ἄμα ξημερώσῃ, θὰ μὲς ξανασακώσουν!
Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν ἀπήνητησεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἦτο τῆς γνώμης, ὅτι οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Κουίνσταντὸν πρὶν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος.
— Πολὺ ἀργεῖ ὁ Οὐίλ Κόρτης! παρετήρησεν ὁ Ρανυᾶς Κῶφ.
— Ἐ! ὁ Χάρρη, τί θὰ κἀν;... ἀπήνητησεν ὁ ναύκληρος. Ἐῖρει πῶς τον περιμένομεν ἐδῶ, κ' ἐδῶ θὰ μὲς βρῆ.

— Ἄν δὲν μὲς κάνουν τὰ λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας νὰ το στῆψωμε ἀπ' ἐδῶ, παρετήρησεν ὁ μάγειρος, εἰπὼν ἀνήσυχτα βλέμματα πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.
— Ὅπως δὴποτε, διεκήρυξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, εἶνε φρόνιμον νὰ μείνωμε ἐδῶ! Ἄν ἡ ἀστυνομία ἔλθῃ νὰ κἀμῃ κ' ἐδῶ ἐρευνάσῃ, ὅπως 'ς ὄλας τὲς ταβέρνας τῆς συνοικίας, δὲν θὰ σταθοῦμε νὰ μὲς πιάσουν... Εἶνε ἡ πίσω πόρτα καὶ θὰ το κέψωμε λάσπη, ἄμα δοῦμε τὸ παρομικρὸ...
Ἐπὶ τινὰ ἀκόμη λεπτά, ὁ καπετάνιος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του περιερίσθησαν εἰς τὸ ν' ἀδειάζουν τὰ ποτήρια τῶν πῦθρον ἡσάν γεμάτα με γ ρ δ γ ἀπὸ οὐίσκου. Ἦσαν σχεδὸν ἀόρατοι εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, τὴν ὅποιαν ἐξωτικῶν τρεῖς μόνον ῥάμνη ἀερίφωτος. Ἀπὸ πηνυτοῦ ἠκούετο μεγάλη ὀχλοδοξία, κρότους πάγκων καὶ σκαμνίων μετακινουμένων, τὸν ὁπῆτον ἐκάλυπτε ἐνίοτε κόμμιὰ τραχεῖα πρόσκλησις τοῦ ταβερναρῆ καὶ τοῦ βόθρου τοῦ πῦθρον ἐγγύθεν τὰ δεκά κομμάτια διὰ νὰ ὑπὴρετήσουν τὴν πρὸ-στυχὴν κελαρῖσάν των.
Ἐπειτὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀρχίζαν ἐξαφνὰ τοὺς κρυφάδες καὶ τὰς γροθιὰς. Καὶ αὐτὸ ἐφοῦετο περισσότερο ἀπὸ κἀθε ἄλλο ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὅτι αὐτὴ ἡ φροσῖα ἐνδοχόμενον ἦτο νὰ προσελκύσῃ τοὺς ἀστυβλάκας εἰς τὴν ταβέρναν, καὶ οἱ κἀκρυφοὶ τότε ἀκρι-